

Vợ Ơi, Về Với Anh Đi!

Contents

Vợ Ơi, Về Với Anh Đi!	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	4
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	13
13. Chương 13	14
14. Chương 14	15
15. Chương 15	15
16. Chương 16	17
17. Chương 17	18
18. Chương 18	19
19. Chương 19	20
20. Chương 20	21
21. Chương 21: H+	23
22. Chương 22	24
23. Chương 23	25
24. Chương 24	26
25. Chương 25	28
26. Chương 26	30
27. Chương 27	31
28. Chương 28	32
29. Chương 29	33
30. Chương 30	35
31. Chương 31	37
32. Chương 32	38
33. Chương 33	39
34. Chương 34: Ngoại Truyện: Em Chờ Về	42

Vợ Ơi, Về Với Anh Đi!

Giới thiệu

Cô vẫn luôn hy vọng anh hiểu được tấm lòng của mình nhưng đổi lại chỉ là những vết thương chồng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-oi-ve-voi-anh-di>

1. Chương 1

“Chát” - một cái tát giáng xuống má cô, làn da trắng nõn hiện lên dấu tay - “Cô dám lợi dụng tôi say rồi ngủ với tôi sao, đồ gái điếm”.

Cô cũng đâu biết vì sao mình lại ở trên giường anh, khi tỉnh dậy đã thấy mình trần trụi nằm trong lòng anh, toàn thân đỏ chót dấu hôn, cử động một chút sẽ đau đến mức chết đi sống lại.

“Bị tôi nói trúng tim đen hay sao mà không trả lời?” - anh cúi xuống, bóp chặt lấy cằm cô, hơi thở nóng bỏng phả vào mặt cô, tàn nhẫn nói.

Cô không đáp, một chữ cũng chẳng nói. Cô giải thích anh có nghe không? Không, anh có bao giờ nghe cô đâu, chỉ nghe lời cô ta.

Cô phát hiện cô ta cho người ám sát anh, vì sợ anh gặp nguy hiểm, cô liền nói anh nghe, nhưng đổi lại là gì, cô bị anh đánh không thương tiếc.

Khi cô ta nói với cô, cô ta ở bên cạnh ở để trả thù chỉ vì anh khiến anh trai cô ta mất đi công việc, khiến nhà cô ta lâm vào hoàn cảnh khó khăn, khiến mẹ cô ta không có tiền chữa bệnh, cô nói cho anh biết, anh không có làm rõ mọi việc, liền sai người luân phiên đánh cô trong vòng hai ngày.

Khi cô ta bị sảy thai, nói với anh là bị cô hãm hại, anh tức giận, sai người giết chết cả nhà cô.

Giờ cô nằm trên giường anh, cũng là do cô ta bày mưu tính kế, nhưng anh không biết, cô có nói với anh, anh cũng đâu có tin. Cô ngửa đôi mắt trong như nước nhìn anh, cười nhạt nhẽo - “Tôi với anh lấy nhau đã 2 năm, quan hệ có gì sai”.

“Uống thuốc tránh thai rồi rút khỏi mắt tôi” - anh ném lọ thuốc tránh thai vào người cô, trước khi đi rút từ trong tập văn kiện một tờ giấy, đặt trên đầu giường.

Anh đi rồi cô mới khóc, từng giọt nước mắt cứ thế chảy xuống, cô đưa tay lên sờ bên má bị anh đánh, lòng đầy chua xót. Trước khi lấy cô, anh điên cuồng theo đuổi cô, nói sẽ yêu cô cả một đời, chăm sau cô cả một kiếp, nhưng đâu có, hằng ngày anh chỉ biết đối xử thật tốt với cô ta, còn cô thì bị đánh đập đến mấy lần đều nhập viện trong tình trạng hôn mê.

Cô lau nước mắt, ký vào đơn ly hôn, lọ thuốc tránh thai đã bị cô ném vào thùng rác. Cô không uống, cô muốn mang cốt nhục của anh. Cuộc hôn nhân ấy đối với cô là lỗ vốn, vậy nên phải bù đắp cho cô thứ gì đó đúng không?

Cô lặng lẽ rời khỏi thành phố A...

Ba tháng sau cô đi khám, bác sĩ nói cô đã mang thai, cô vui không tả siết, nhưng bác sĩ lại nói, tử cung của cô không hợp mang thai, đợi đứa bé lớn lên cô sẽ gặp nguy hiểm, khuyên cô nên bỏ đứa bé. Cô không

chịu, khó khăn lắm mới có được đứa bé này, dù anh không nhận nhưng nó vẫn là con có, cô phải giữ. Bác sĩ không làm cô thay đổi ý định được, chỉ dặn dò vài câu rồi kê thuốc cho cô.

Năm tháng tiếp theo, không biết vì sao anh biết được cô sắp hạ sinh, liền đến bệnh viện.

Ngay giây phút cô đấu tranh cùng tử thần, bác sĩ hỏi anh - “Giữ mẹ hay đứa trẻ?”. Anh đáp không chút do dự - “Đứa trẻ”.

2. Chương 2

Một giờ sau, ca phẫu thuật đã hoàn thành, chỉ giữ được đứa trẻ, còn cô, đã sớm mất mạng. Nhưng không hiểu sao, khi anh vào nhận xác cô, bác sĩ đã nói có người đã đến nhận rồi. Anh bế đứa trẻ trên tay, nó rất ngoan, không khóc, đôi mắt đen láy giống cô, sống mũi cao cùng bờ môi kiên nghị giống anh. Nó là con trai, anh đặt tên là Lăng Thiên Phong.

Anh cũng không quan tâm ai làm người đã mang cô đi, chỉ muốn nhanh chóng bế đứa bé về cho cô ta nuôi.

1 tuần sau, trong căn phòng ở bệnh viện khác, cô tỉnh dậy, hai mắt vô hồn, giọng nói yếu ớt - “Con ơi, con ở đâu?”.

“Tâm Tâm, bình tĩnh là đi” - Mạc Tư Thần đau lòng ôm lấy cô, anh đưa tay vỗ nhẹ lưng cô. Anh biết, đứa trẻ đã được Lăng Tử Thiên bắt đi rồi, anh nên nói với cô sao đây, nói rằng đứa trẻ đã bị bố nó bắt đi sao? Cô sẽ không chịu nổi mất.

“Tư Thần, làm anh sao? Anh có biết con em đang ở đâu không?” - cô như con cá gặp nước, túm chặt lấy Mạc Tư Thần, ngược đôi mắt đầy nước lên nhìn anh.

“Tâm Tâm, em phải nghe thật kỹ” - Mạc Tư Thần giữ chặt bờ vai không ngừng run rẩy của cô, anh không muốn mất cô thêm lần nữa. Tâm Tâm, xin lỗi em, là anh ích kỷ muốn em ở cạnh anh - “Bác sĩ nói, đứa trẻ sinh ra đã rất yếu, không đủ dưỡng khí, nên không giữ được”.

“Không thể nào, không thể nào” - Mạc Tâm lắm bướng, cô tuyệt vọng chạy xuống giường, định đi tìm bác sĩ như Mạc Tư Thần đã giữ kịp cô.

“Tâm Tâm, bình tĩnh lại đi” - anh không nên để cô tự lựa chọn, không nên để cô ở bên cạnh ở Lăng Tử Thiên, để rồi trong toàn thân cô đầy vết thương.

“Anh nói em bình tĩnh sao đây?” - cô khóc, từng giọt nước mắt cứ thế chảy ướt áo anh, nghĩ được gì đó, cô đưa tay lên lau nước mắt, chắc chắn nói - “Chắc là do anh ta giết, anh ta là cầm thú, không phải người”.

Mạc Tư Thần không đáp, nếu nhưng cách này có thể giúp cô đỡ tổn thương, vậy thì cứ để thế đi.

“Tư Thần, anh giúp em đi, giúp anh trả thù anh ta” - hai mắt cô ánh đầy lửa giận, cô phải trả thù, phải trả thù cho đứa bé!

“Được, anh sẽ giúp em, anh có một điều kiện”.

“Anh nói đi”.

“Làm vợ anh”.

“Được”.

Anh đau lòng nhìn cô, vì trả thù, cô có thể ở bên cạnh anh, đối với cô, anh chỉ là công cụ giúp cô trả thù sao?

3. Chương 3

. Ba năm sau, Mộc Tâm trở về nước với danh nghĩa thiếu phu nhân của Mạc gia, phó tổng giám đốc của tập đoàn quốc tế Mạc thị. Dưới một người, trên vạn người, cô đã trở thành kẻ có quyền có thế, muốn gì được nấy kể cả việc trả thù anh.

. Đứa con ấy, cô nhất quyết phải trả thù, Lăng Tử Thiên tôi về rồi! Về chơi với anh đây!

. Hai tay cô gắt gao nắm chặt, cố gắng đè nén những giọt nước mắt đau thương. Con à, mẹ sẽ giúp con đòi lại công bằng. Cô đưa tay vuốt ve vùng bụng bằng phẳng. Đứa con cô mang thai chín tháng mười ngày nói mắt là mắt dễ dàng thế sao?

. “Thiếu phu nhân, người về nhà tổ Mạc gia hay là đến Mạc thị ạ” - người lái xe giọng nói kính cẩn, cúi gầm mặt xuống không dám ngẩng đầu nhìn cô.

. Mộc Tâm vốn không có nghe thấy, ánh mắt cô dồn hết vào đứa bé ba tuổi đang chạy về phía mình, hai tay dang rộng như chào đón cô.

. “Cô xinh đẹp ơi~! Giúp con nhặt của bóng a~” - đứa bé có làn da trắng mịn, hai má hồng hồng thật đáng yêu, chất giọng ngào ngọt còn chưa sôi, khiến người ta không thể không giúp

. Mộc Tâm cúi người, đưa tay nựng lên má đứa bé, cảm giác ấm áp, mềm mại khiến cô không nỡ buông ra - “Được”.

. Mộc Tâm ra hiệu cho người lái xe nhặt quả bóng, rồi đưa cho đứa bé - “Bảo bối, bố mẹ con đâu, sao lại để con đến nơi này một mình, thật nguy hiểm!”.

. Mộc Tâm thầm mắng chửi hai người làm cha làm mẹ của đứa trẻ, lớn như vậy còn không biết trông con, để nó một mình đứng trước cổng sân bay thế này, không sợ người khác bắt cóc sao?

. “Tiểu Phong, mới không có để mất một tý là con lại chạy đi chơi rồi, đúng là tinh nghịch mà” - chất giọng đầy nam tính của đàn ông vang lên làm toàn thân Mộc Tâm chợt lạnh cóng.

. “Baba~! Con đâu có chạy đi chơi a~ con cố tình để cho hai người có không gian riêng mà~” - đứa bé chạy nhanh như cơn gió ulla vòng lòng Lăng Tử Thiên. Nghe thấy tiếng nói ngây thơ, nũng nịu của con trai, lòng mây Lăng Tử Thiên mới dần ra.

. “Thiếu phu nhân, người muốn đi đâu ạ?” - người lái xe cẩn thận hỏi lại lần nữa.

. Mộc Tâm đã sớm đeo chiếc kính râm bản to che đi nửa khuôn mặt. Lúc này, cô không nên lộ diện - “Đến chỗ của Tư Thần đi”.

. Phía bên kia, Lăng Tử Thiên đã nhận được điện thoại - “Lăng tổng, tiểu thư Mộc Tâm đã trở về, hơn nữa còn kết hôn với Mạc Tư Thần, hiện nắm cho tay một nửa số cổ phần của Mạc Tư Thần”.

. Lời nói tuy ngắn gọn, nhưng đủ để Lăng Tử Thiên hiểu, anh nói - “Tôi không muốn cô ta biết đến sự xuất hiện của Tiểu Phong, nếu như cô ta nghi ngờ, cậu phải làm thế nào để cô ta biết đây là con của tôi với Nhan Nhi. Một người như cô ta không xứng có tư cách là mẹ của Tiểu Phong. Chỉ có Nhan Nhi mới xứng”.

4. Chương 4

Lăng Tử Thiên dẫn Tiểu Phong về nhẹ, dặn dò người giúp việc thật cẩn thận, rồi mới bế Tiểu Phong lên phòng, dỗ cho nó ngủ.

“Nhan Nhi” - anh khẽ gọi, chỉ thấy cô đang loay hoay uống thuốc.

“Tử Thiên, anh về rồi” - Mạc Nhan nhìn thấy anh thì sợ hết hồn, vội vàng dấu lọ thuốc ra sau lưng.

“Em uống gì vậy?” - Lăng Tử Thiên không cần dùng quá nhiều sức, chỉ cần đưa tay đã đoạt lấy lọ thuốc trong tay cô, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Mạc Nhan thấy anh đang tức giận, cũng biết anh rất yêu Tiểu Phong, chỉ bằng đem đứa bé này ra làm lá chắn. Cô vội vàng nói, đôi mắt to tròn rất phối hợp mà rơi thêm vài giọt nước mắt - “Tử Thiên, không phải em không muốn...”.

Chưa nói hết câu, Lăng Tử Thiên đã cúi đầu, dùng nụ hôn thật sâu để chặn miệng cô. Sao anh không hiểu đang cô nghĩ gì! Người phụ nữ này tâm tư thật đơn giản, luôn chỉ biết nghĩ cho người khác. Cô sợ, có con rồi, cô sẽ lại không chăm sóc được cho Tiểu Phong. Dù Tiểu Phong là con của anh với Mộc Tâm, nhưng cô vẫn không để ý, vẫn toàn tâm toàn ý nuôi dưỡng, chăm sóc thật tốt cho nó.

Anh thở dài, kéo cô vào lòng, đưa tay lau những giọt nước mắt mặn chát của cô - “Nhan Nhi, từ lần sau đừng uống thuốc. Thân thể em từ nhỏ đã không tốt, uống loại thuốc này sẽ ảnh hưởng xấu đến sức khỏe. Anh biết em lo cho Tiểu Phong, vậy lần sau làm, anh sẽ dùng biện pháp. Còn bây giờ đi ngủ đi”.

Lăng Tử Thiên buông cô ra, xoay người vào phòng tắm. Chốc lát, tiếng vỡ gương mạnh mẽ truyền qua cánh cửa khiến Mạc Nhan sợ hãi chui tọt vào trong chăn.

Nếu năm xưa, không phải tại Mộc Tâm hại chết đứa bé trong bụng Nhan Nhi, thì giờ đứa bé ấy sẽ là con của anh với cô, chứ không phải là với Mộc Tâm.

Nửa đêm, sấm chớp đùng đùng khiến Tiểu Phong tỉnh giấc, xung quanh là bốn bức tường tối đen, cậu bé nhào người bật đèn ngủ. Nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên khuôn mặt Tiểu Phong.

Cậu bé không dám ôm gối đến phòng ngủ cùng Lăng Tử Thiên, Tiểu Phong sợ, sợ Mạc Nhan. Cậu bé sợ ngày mai Lăng Tử Thiên đi làm, Mạc Nhan sẽ cầm cây gậy đánh cậu. Cậu sợ, không dám đi, chỉ có thể ôm chiếc gối ngồi khóc trong đêm tối.

Tiểu Phong bước xuống giường, mở cửa, bước ra khỏi Lăng gia. Tiểu Phong tuy còn nhỏ nhưng trí nhớ lại rất tốt, cậu vẫn nhớ ở sân bay có một cô gái đối xử rất tốt với cậu, còn giúp cậu nhặt quả bóng nữa chứ! Nếu như bây giờ ở bên cạnh được ở bên cạnh cô gái xinh đẹp ấy thật tốt.

Tiểu Phong ôm con gấu bông mà Lăng Tử Thiên mua tặng cậu, đi một mình trên đường lớn.

“Kítttt...”.

“Đứa trẻ này? Mày là con nhà ai, nửa đêm không ngủ còn chạy ra đây là gì? Mày có biết là trời đang mưa không? Cút đi, đừng đứng đây cản đường đi nữa” - người lái xe ló cái đầu ra mắng chửi Tiểu Phong một cái rồi lái xe đi mất.

Tiểu Phong sợ hãi, toàn thân vì lạnh mà run cầm cập, chợt, có người đưa ô về phía cậu. Đó là cô gái mà Tiểu Phong gặp ở sân bay.

“Cháu là Tiểu Phong đúng không? Sao giờ này lại ở đây?” - Mộc Tâm bước xuống xe, vội vàng mở ô ra che cho Tiểu Phong.

“Sợ” - Tiểu Phong ngược lên nhìn cô, đôi mắt to tròn ướt át, nhìn đáng thương vô cùng.

Mộc Tâm cũng không phí lời, bế Tiểu Phong lên xe, chỉnh điều hoà cao lên một chút rồi lái xe đến khách sạn gần đây nhất. Cô biết, đứa trẻ dễ thương này là con của hân với người đàn bà kia, nhưng không hiểu sao, cô vừa gặp đã thích nó, chỉ rời xa nó một lúc thôi đã cảm thấy nhớ rồi.

Sáng hôm sau, từ trên xuống dưới Lăng gia đều ngập trong không khí đáng sợ.

“Nếu không tìm được tiểu thiếu gia, các người không toàn mạng về nhà đâu” - Lăng Tử Thiên lạnh giọng nói.

5. Chương 5

Ngày hôm sau, ánh nắng len lỏi vào căn phòng tổng thống của khách sạn cao cấp. Hai bóng dáng nhỏ bé tựa vào nhau cùng say giấc nồng, Tiểu Phong rúc vào lòng cô ngủ, đôi môi nhỏ hơi chu lên.

Mộc Tâm khẽ xoay người, cô đã tỉnh từ lâu, chỉ là muốn ở bên cạnh Tiểu Phong một chút nữa, cô biết, đối với thể lực bây giờ của Lăng Tử Thiên sẽ nhanh chóng tìm tới đây. Vốn không cùng quan hệ huyết thống, nhưng tại sao cô lại rất thích được ở bên cạnh Tiểu Phong, rất thích đưa tay lên nựng má Tiểu Phong, lại còn cảm thấy giữa hai người có tình ruột thịt. Tại vì mất đi đứa trẻ kia nên cô ảo tưởng ư?

Mộc Tâm đưa tay lên lau mồ hôi cho Tiểu Phong, không biết nó ngủ mơ thấy ác mộng đáng sợ thế nào mà toàn thân đầm đìa mồ hôi. Hai má đỏ bừng, bàn tay nhỏ bé nắm chặt bàn tay cô, miệng lẩm bẩm - “Mẹ”.

Lòng Mộc Tâm vì chữ ‘mẹ’ kia mà đau như dao cắt. Nếu không phải vì anh ta hại chết con cô, thì giờ mỗi ngày cô sẽ được nghe một tiếng ‘mẹ’ được bế bồng đứa trẻ trên tay. Mộc Tâm không rút tay mình ra khỏi tay Tiểu Phong, cô không biết khi ở Lăng gia nó được đối xử thế nào mà giờ lại thiếu cảm giác an toàn như vậy?

“Kìng...Kong...” - Tiếng chuông cửa kéo dài tựa hồ như người bên ngoài muốn dùng tiếng chuông để giết chết cô, kèm theo âm thanh đầy giận dữ - “Mộc Tâm, cô giao Tiểu Phong ra đây. Tôi biết năm xưa cô vẫn còn hận tôi, nhưng Tiểu Phong không liên quan gì, nếu muốn tính sổ, thì cô cứ tính với tôi. Tiểu Phong nó còn nhỏ, tôi không muốn nó chịu khổ”.

Mộc Tâm cười nhẹ một tiếng. Bước xuống giường, cẩn thận đắp lại chăn cho Tiểu Phong. Cô tao nhã khoác lên mình chiếc áo choàng tắm. Rồi mới mở cửa.

“Tiểu Phong đâu?” - Lăng Tử Thiên không thèm nhìn cô một cái, vội chạy vào phòng ngủ lớn, nhìn thấy Tiểu Phong đã ngủ anh mới yên tâm, nhẹ nhàng sập cửa rồi đi ra ngoài.

“Cô có ý gì?” - Lăng Tử Thiên nhìn thẳng vào đôi mắt sâu hun hút của cô. Có ba năm không gặp, cô thay đổi rất nhiều, cũng xinh lên không ít.

“Chẳng có ý gì cả” - Mộc Tâm nhún vai, tự mình rót hai cốc nước, một của anh, một cho cô, thấy anh không có ý định nhận lấy, cô cười đặt lại xuống bàn.

“Tại sao Tiểu Phong lại ở trong khách sạn này với cô?” - Lăng Tử Thiên nghiêng răng hỏi, sáng nay đây, nghe người giúp việc nói không thấy Tiểu Phong đâu, tìm anh như bị treo lên.

“Tôi trên đường về nhà, lại thấy nó ngồi co rúm trên đường lớn, cả người ướt như chuột lột, không còn cách tôi phải đưa nó về đây” - Mộc Tâm cảm ly nước, ngửa cổ uống một ngụm thật to.

“Cô có thẳng đưa Tiểu Phong về Lăng gia” - Lăng Tử Thiên tiếp tục trách vấn. Nếu là cô của ba năm trước, hiện giờ hóc mới sẽ đỏ ửng lên, nhưng cô đã thay đổi, rất mạnh mẽ, và không còn sợ anh nữa.

“Chắc, cái đấy anh phải hỏi lại chính bản thân mình đi, vì sao tôi không đưa Tiểu Phong về Lăng gia, không phải vì cô ta và anh sao?” - Mộc Tâm nói một câu không rõ đầu đuôi. Cô đặt chiếc cốc thủy tinh xuống bàn, từ tốn bước vào phòng ngủ lớn.

Lăng Tử Thiên không biết cô định làm gì nhưng vẫn đi theo cô.

Mộc Tâm nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Phong, vén chiếc áo lên, một loạt vết roi quật màu đỏ tươi đâm thẳng vào mắt Lăng Tử Thiên.

“Là ba, anh thật sự không biết trên tay Tiểu Phong có những vết như thế này sao? Nếu không phải tôi phát hiện khi đang thay quần áo cho Tiểu Phong thì như thế nào? Tôi thật sự không hiểu anh yêu Mạc Nhan ở chỗ nào, đến con ruột của mình cũng đánh đến nỗi vậy. Đêm qua, là chính miệng Tiểu Phong nói tôi đừng đưa nó về Lăng gia” - Mộc Tâm giấu cợt cười một tiếng thật lớn.

“Cô im miệng, Nhan Nhi không đánh Tiểu Phong đâu, có thể là người giúp việc” - có đánh chết Lăng Tử Thiên, ngàn vạn lần anh cũng không tin Nhan Nhi lương thiện của mình lại làm ra chuyện đó.

“Anh đúng là mù rồi. Lăng Tử Thiên, ba năm không gặp tôi thấy anh ngu đi mất rồi. Anh nói là do giúp việc đánh, anh điên à? Với cái tính cách tàn nhẫn của anh, ai dám động vào một sợi tóc của Tiểu Phong, trừ khi kẻ đó muốn chết. Anh ngày thường yêu thương Tiểu Phong như vậy, tất nhiên sẽ không ra tay, còn Mạc Nhan, tôi không chắc..!” - Mộc Tâm tốt bụng tỉ mỉ phân tích nhưng đổi lại, suýt chút nữa lãnh đủ một bạt tai từ anh.

“Lăng tổng, vợ tôi là có lòng tốt nói cho anh hiểu, sao anh lại ra tay đánh cô ấy chứ?” - Mạc Tư Thần không biết từ đâu xuất hiện, anh giữ chặt bàn tay đang giơ lên không trung của Lăng Tử Thiên, kịp thời ngăn chặn anh ta đánh cô.

“Mạc tổng, đồ tôi chơi chán rồi, anh cũng thích dùng sao?” - Lăng Tử Thiên hạ tay xuống, ý cười trong mắt anh càng trở nên rõ ràng.

“Thật tiếc, Tâm Tâm vốn không phải là đồ chơi” - nói xong, Mạc Tư Thần cởi áo vest khoác lên người cô, rồi bế ngang cô ra ngoài.

“Mộc Tâm, tốt nhất cô nên tránh xa Tiểu Phong ra, hơn nữa, cũng đừng dùng cách ly gián để khiến tình cảm giữa tôi và Nhan Nhi rạn nứt” - Nhìn bóng dáng hai người họ khuất dần, Lăng Tử Thiên hậm hực nói.

6. Chương 6

Lăng Tử Thiên cẩn thận bế Tiểu Phong lên xe, đặt nhẹ Tiểu Phong nằm xuống ghế sau, anh mới lẳng lặng nhìn nó. Anh biết, không phải Mộc Tâm vô duyên vô cớ nói anh là ngốc. Trong Lăng gia, có mấy ai dám đánh Tiểu Phong như vậy, giúp việc thì chắc chắn sẽ không, chỉ còn lại Nhan Nhi thường xuyên ở nhà, nhưng cô còn vì muốn chăm sóc cho Tiểu Phong mà không muốn sinh con, vậy chắc là không phải đâu!

[...]

“Tâm Tâm, anh biết em muốn trả thù, nhưng đừng nóng vội” - Mạc Tư Thần nhẹ nhàng nhắc nhở, anh hôn nhẹ lên trán cô, vòng qua ghế lái phụ rồi đặt cô ngồi yên vị trên xe.

Mộc Tâm vốn dĩ sinh ra đã thông minh, cô làm sao không hiểu hàm ý trong lời nói của anh chứ - “Tư Thần, em hiểu anh muốn nhắc điều gì, dù hận thù giữa em và Lăng Tử Thiên có sâu bao nhiêu, em cũng sẽ không dùng Tiểu Phong làm bước đệm để trả thù anh ta” - Mộc Tâm nhìn thẳng về phía trước, chậm rãi nói.

“Được, chỉ cần em muốn làm gì, anh sẽ trợ giúp hết sức, giờ về nhà thay quần áo đi”.

Hai má Mộc Tâm bắt gặp đỏ ửng. Dù hai người đã kết hôn những ba năm, nhưng anh chưa từng chạm vào người cô, anh nói, sẽ để cho cô dần dần thích nghi, cũng sẽ chờ cô một ngày nào đó toàn tâm toàn ý yêu anh. Giờ cô lại mặc mỗi áo choàng tắm, phủ thêm chiếc áo vest đen của anh khiến cô hơi ngượng.

Mạc Tư Thần tập trung lái xe, chốc chốc, chiếc xe đã dừng lại ở biệt thự lớn, căn biệt thự ở tận sâu trong khu rừng phía tây.

Cô từng nói, thích không khí trong lành, yêu sự yên tĩnh, ghét ồn ào huyên náo. Anh liền cho người xây căn biệt thự này. Lấy tên là Tĩnh Mịch. Cùng cô xây dựng gia đình hạnh phúc.

Nhưng mỗi đêm khi cô ngủ, anh liền lên vào phòng cô, không nghe thấy âm thanh cô run run gọi cái tên “Tử Thiên” thì cũng là giọng nói bi thương khi gọi một chữ “con”. Đến giờ, trong tim cô vẫn chưa từng có anh. Một chỗ cũng chưa từng. Nó vốn dĩ tồn tại chỉ dành cho Lăng Tử Thiên. Anh hận anh ta, hận đến thấu xương. Anh ta hành hạ cô như thấy, cướp đi con của cô, nhưng vẫn dành được trái tim cô. Còn anh, có đối xử tốt với cô bao nhiêu, đến một cái ôm, cũng không có.

Mộc Tâm định mở cửa xuống xe, không ngờ lại bị anh đột ngột kéo lại, cô đứng không vững, lao đảo ngã vào người anh.

“Một chút thôi, chỉ cần cho anh ôm em một chút thôi! Tâm Tâm, đến bao giờ em mới có thể dùng cả con tim để yêu anh. Anh thật sự chờ đợi rất lâu rồi! Một lần thôi, thử yêu anh dùng chỉ một lần thôi. Nếu như em vẫn không động lòng, anh sẽ thả em đi! Chúng ta ký đơn ly hôn chấm dứt quan hệ” - anh vùi đầu vào mái tóc mềm mại của cô. Giọng nói khàn khàn mang theo nỗi chua xót.

Đối với Mộc Tâm, Mạc Tư Thần luôn là người đàn ông lạnh nhạt. Anh rất kiên cường, rất mạnh mẽ, chưa từng cầu xin anh, giờ chỉ vì khát khao tình yêu của cô mà hạ giọng cầu xin ư? Cô biết, đàn ông như vậy giờ rất hiếm. Cô không muốn giống như nữ phụ trong các cuốn tiểu thuyết ngôn tình, chỉ biết chìm đắm trong thù hận, cô không muốn. Nếu như sống như vậy thì còn gì gọi là sống nữa chứ?

Mộc Tâm đưa tay gỡ bàn tay to lớn đang giữ chặt eo mình, dùng bàn tay nhỏ bé nâng khuôn mặt anh lên, đôi mắt trong như dòng nước nhìn vào đôi mắt đã sớm nhuộm đỏ vì mất ngủ của anh. Con người sinh ra để sống vì bản thân, cô cũng nên như vậy chứ?.

“Được, em sẽ thử”.

7. Chương 7

Nhìn bóng dáng nhỏ bé chạy vào nhà, tinh thần Mạc Tư Thần phấn chấn hẳn lên. Cô nói, cô sẽ thử yêu anh, cô nói, cô sẽ thử làm thiếu phụ nhân của Mạc gia, dù cô chỉ nói “sẽ thử” nhưng anh tin chắc, mình có thể khiến cho cô động lòng. Mạc Tư Thần anh là ai cơ chứ? Lần trước đã thua Lăng Tử Thiên đến thế thảm, giờ sẽ không thua nữa. Anh sẽ cướp cô trở lại.

Mạc Tư Thần lấy điện thoại từ trong túi áo, lay hoay nhắn tin - “Vợ yêu, nhanh lên, anh đưa em đi đến tập đoàn”.

Mộc Tâm đang ngồi trước bàn trang điểm, điện thoại để bên cạnh rung lên một tiếng - “Ting”. Cô đặt thỏi son ở một bên, cầm điện thoại lên xem, khoe miệng câu lên một nụ cười xinh đẹp. Cô không nhắn lại, trực tiếp gọi thẳng cho anh.

“Được, chờ em”.

“Tâm Tâm, anh rất vui” - Mạc Tư Thần không nghĩ cô sẽ gọi, trái tim không khỏi khấn trương, nhịp tim chợt đập rất nhanh.

“Em biết, em cũng rất vui”.

Cô nói xong liền cúp máy. Cô không thể không phủ nhận, ba năm ở bên cạnh anh, cô cười dường như nhiều hơn. Nhưng ở bên cạnh Lăng Tử Thiên, cô chưa từng hiểu thế nào là cười, thế nào là niềm vui. Chỉ biết có khóc, biết rõ bản thân chịu bao nhiêu đau đớn. Cô thừa nhận, Mạc Tư Thần mang đến cho cô cái cảm giác ấm áp, an tâm mà Lăng Tử Thiên chưa từng mang lại cho cô. Vậy có phải hay không cô đã yêu anh mất rồi?

Mộc Tâm nhìn mình trong gương, đôi mắt trong như làn nước chứa đầy hạnh phúc, đến bản thân cô còn không biết, nó chứa đựng hạnh phúc nhiều cỡ nào?

Tô lại son môi, dặm một ít phấn, cô mới xách túi xách có hạn xuống nhà.

“Thiếu phụ nhân! Thiếu gia nói chúng tôi đưa cô đi, thiếu gia có chuyện bận đi trước rồi ạ” - Người tài xế đứng bên cạnh chiếc xe BWM, cung kính cúi thấp đầu, nói vừa đủ nghe.

Không hiểu sao, lòng Mộc Tâm chợt cảm thấy mất mát. Cô cười nhẹ một tiếng, cảm thấy mất mát vì không được cùng anh đi làm, không được cùng anh chung một xe, không được cùng anh nắm tay bước vào tập đoàn hay là vì một lý do khác?

“Được rồi” - cô gọi vào hàng ghế đằng sau, ánh mắt hướng về bên ngoài cửa sổ.

Chốc chốc, chiếc xe đã lái khá xa, chỉ còn lấy bóng hình mờ ảo của biệt thự Tĩnh Mịch. Cô biết, anh vì cô mới xây nên nó, anh muốn cô được thoải mái, cô hiểu, anh muốn cô được vui vẻ, cô lại càng hiểu.

Cô từng đăng lên facebook như này - “Nếu trong lòng bạn vẫn tương tư một người đàn ông, mà mãi mãi không thể với tới, nhưng không biết từ đâu xuất hiện một người đàn ông khác, đối xử rất tốt với bạn, vì bạn mà anh ấy làm rất nhiều điều, anh ấy còn nói yêu bạn, bạn có động lòng không?” - có rất nhiều người bình luận là có. Có người còn nói - “Nếu như bạn không yêu người đàn ông mà bạn tương tư quá sâu, thì chắc chắn sẽ động lòng với người đàn ông đối xử tốt với bạn”.

Cô có yêu Lăng Tử Thiên sâu hay không đến bản thân cô còn không rõ.

[...]

Trong hộp đêm xa hoa, chỉ thấy có hai người đàn ông vóc dáng to lớn ngồi đối diện nhau.

“Anh gọi tôi đến đây làm gì?” - Mạc Tư Thần cầm ly rượu vang, ngửa đầu uống một hớp.

“Anh nói với cô ấy chưa?” - Lăng Tử Thiên dùng đôi mắt sắc bén nhìn anh.

“Nói gì?” - Mạc Tư Thần làm như không biết hỏi một câu, nhưng trong lòng lại rất rõ.

“Tiểu Phong”.

“Nếu chưa thì sao, mà rồi thì sao?”.

8. Chương 8

Mạc Tư Thần chậm rãi đặt ly rượu xuống bàn “cạch” một tiếng, anh quay ra nhìn Lăng Tử Thiên, ánh mắt sa xảm chạm vào đáy mắt chứa đầy hận thù - “Nói rồi thì sao, mà chưa thì sao?” - Anh hỏi lại, khoé môi còn nhấc lên chút ít, tựa hồ rất muốn nghe câu trả lời.

“Tôi dám chắc anh chưa dám nói. Anh yêu cô ta như vậy, nếu nói ra, không sợ cô ta chạy mất sao?” - Lăng Tử Thiên vẫy tay gọi phục vụ, ngay lập tức đã có người đưa đến chỗ anh ta một chai rượu có hạn.

“Nếu đã biết rõ như vậy, việc gì cần gọi tôi ra đây. Tôi với anh đều là người làm ăn, ăn muốn gì từ tôi, sao tôi lại không rõ” - chất giọng cộc nhả của Mạc Tư Thần đã trở nên lạnh tanh không chút ấm áp.

Nói thật, anh chưa từng muốn giết chết một người như thế. Anh ta liệu có còn phải đàn ông không? Lăng Tử Thiên, nếu anh có chết, thì phải chết một cách thê thảm!

Nếu không phải anh sai người đi điều tra thì giờ, không phải cô đã bị bán đi sao? Mạc Tư Thần chợt cười một tiếng, thanh âm vang dội khiến cho Lăng Tử Thiên ngồi đối diện không khỏi sợ hãi.

“Muốn dùng Mộc Tâm để trao đổi điều kiện làm ăn? Lăng Tử Thiên, anh đừng mơ” - Mạc Tư Thần từ tốn nhả ra từng chữ. Anh lấy trong túi ra một điều thuốc, đưa lên miệng, định châm lửa nhưng lại nhớ cô không thích anh hút thuốc nên làm vứt đi. Dùng mũi giày nghiền nát nó.

“Chắc, tôi cũng không ngờ Tâm Nhi lại có giá trị như vậy. Chỉ cần cho cô ấy ngủ một đêm với Chu lão gia, liền được rót vốn đầu tư với số lượng khổng lồ, anh nói xem, điều kiện tốt như vậy, tôi làm sao không bán” - Lăng Tử Thiên đứng dậy, đi đến chỗ Mạc Tư Thần vỗ nhẹ lên vai anh, nói tiếp - “Nếu anh đưa cô ấy đến đây, vốn đầu tư có thể chia, anh ba phần, tôi bảy phần. Anh thấy thế nào?”.

“Bộp” - Lăng Tử Thiên linh tron cúp đấm chuẩn xác của Mạc Tư Thần, đây là những từ mà một người đàn ông có thể nói sao? Hơn nữa, anh ta không cảm thấy có lỗi với cô ư? Ba năm cô ở bên cạnh anh ta bị hành hạ thế nào, một chút hối cải anh ta cũng không có! Giờ lại muốn bán cô đi để lấy tiền đầu tư cho tập đoàn?

Lăng Tử Thiên loạng choạng đứng dậy, anh đưa tay lau máu đang chảy ở khoé môi - “Đừng giả bộ thanh cao nữa, Mạc Tư Thần, trong lòng anh không phải cũng muốn bán cô ấy sao? Vốn đầu tư khổng lồ như vậy, anh mà không muốn”.

“Bốp” - Mạc Tư Thần vung tay đấm vào mặt anh ta một cú nữa. Kinh thường nói - “Tôi không giống anh, cũng không thuộc loại người như anh. Chỉ cần anh động đến một sợi tóc của cô ấy. Tôi hứa với anh, sẽ làm cho Lăng thị khuynh gia bại sản”.

“Thật đáng tiếc, động cũng động rồi, tôi thật sự muốn xem, khả năng của Mạc tổng đến đâu”.

[...]

Đi được nửa đường, Mộc Tâm bảo tài xế cho cô xuống xe, dù sao cũng sắp đến tập đoàn, đi bộ một chút sẽ thoải mái hơn nhiều.

Một đám người nấp ở sau cây vẫy tay ra hiệu cho nhau....

“Aaaaa....” - Mộc Tâm hét lên một tiếng rồi ngắt lịm.

9. Chương 9

Một người đàn ông cao to đánh ngất Mộc Tâm rồi bế cô lên xem, đặt cô nằm ổn định tại ghế sau rồi mới trèo lên ghế lái phụ. Ánh mắt nhuốm đầu dục vọng, giọng nói khàn khàn - “Này, dù gì cũng còn những ba tiếng nữa mới đến giờ hẹn, hay tao với mày chơi trước?”.

Người đàn ông cầm lái không chút biến đổi, giọng nói vẫn rất dõng dạc thường - “Nếu mày thích cứ thử, để Chu lão gia biết tao với mày đã chơi cô ta ở trên đường, ông ta sẽ nói gì?”.

Người đàn ông ngồi bên ghế lái phụ “ừ” một tiếng, hắt hất một hơi sâu ổn định lại dục vọng đã dâng trào trong cơ thể. Lôi điện thoại ra chơi.

Không biết chiếc xe ô tô đi được bao lâu, Mộc Tâm mới tỉnh lại. Cô không dám phát ra tiếng động, chỉ lặng lẽ quan sát hai tên đàn ông ngồi đằng trước. Nhìn đôi tay vì bị dây thừng trói chặt mà hiện lên những vết lằn, cô không khỏi tự chế giễu bản thân.

“Không biết cô gái này đánh giá bao nhiêu mà khiến Chu lão gia mua với số tiền lớn như vậy” - người cầm lái cảm thấy bầu không khí quá yên tĩnh rồi liền dùng một câu nói để phá tan.

“Cô ta đúng là rất xinh, đáng đáp cũng tương đối. Mà cũng phải nói, Lăng Tử Thiên cũng qua may đi, mới có một người vợ cũ có giá cao như vậy” - tên ngồi bên ghế lái phụ nói. Bàn tay vẫn di chuyển nhịp nhàng trên chiếc điện thoại.

Lại là anh ta, lại là người tên Lăng Tử Thiên. Nỗi hận trong người Mộc Tâm đã sớm dâng trào. Hận không thể giết chết anh, hận không thể đem anh băm thành từng khúc, rắc từng khúc xương cho cá mập ăn.

Chiếc xe đột nhiên phanh lại. Hai mắt Mộc Tâm nhắm chặt, lại bộ như vẫn chưa tỉnh. Người đàn ông ngồi bên ghế lái phụ xuống xe, vòng quay đằng sau bế cô lên phòng cao nhất của khách sạn.

Mộc Tâm không cử động, cô biết, bây giờ là thời cơ tốt nhất, nhưng cô lại không có đánh hắn ta rồi bỏ chốn, cứ mặc cho hắn vác cô và phòng tổng thống, rồi lại nhẹ nhàng đặt cô lên chiếc giường êm ái.

“Chu lão gia” - hắn ta cúi người trước một ông lão tầm 70 tuổi.

“Ra đi”.

Chu lão gia đi đến bên giường, ôn hoà mở miệng - “Tiểu Tâm, ông sẽ không làm hại con”.

Mộc Tâm vẫn không nhúc nhích.

“Con là cháu ruột của ông, là cháu ruột của Chu Thừa Mạc này”.

Mộc Tâm choàng dậy, hai mắt cô mở to, cô vẫn chưa hoàn toàn tiêu hoá được chỗ thông tin này. Cô là cô nhi viện, sao tự nhiên lại xuất hiện một người ông.

“Chỉ cần con nhận lại Chu gia, trả thù Lăng Tử Thiên sẽ không thành vấn đề, hơn nữa, con có thể lấy Lăng thị”.

10. Chương 10

Mộc Tâm hoảng hồn, sâu trong đôi mắt to tròn ẩn chứa sự vui mừng không thấy rõ - “Ông thật sự có thể giúp tôi trả thù Lăng Tử Thiên sao?” - Mộc Tâm thấp giọng hỏi, chỉ sợ như ông lão đứng trước mặt đang nói dối mình.

“Ông sẽ giúp cháu, Tiểu Tâm cháu là đại tiểu thư của Chu gia, Chu thị sẽ sớm do một tay cháu quản lý, đến lúc đó, dù cháu muốn Lăng Tử Thiên chết, hẳn không thể không nghe lời” - Chu Thừa Mạc đau lòng định đưa tay xoa đầu cô nhưng cô lại bất ngờ né tránh khiến lòng ông đau như cắt. Ông sống từng tuổi này rồi, lại phải vì tìm kiếm một cô cháu gái mà buôn ba khắp nơi. Tìm được rồi lại ngày đêm lo lắng tìm cách làm sao khiến cô nhận lại ông.

“Tôi biết. Tôi chỉ hỏi ông một câu, nếu ông cho tôi một câu trả lời thoả đáng, tôi sẽ trở về Chu gia, trở về làm đại tiểu thư của Chu gia, trở về tiếp quản Chu thị, trở về làm đứa cháu gái hiếu thảo của ông” - Mộc Tâm đứng dậy đi đến bên bàn trang điểm, chỉnh trang lại một chút, nhớ được gì đó cô lại quay đầu nhìn Chu Thừa Mạc - “Có thể cho tôi mượn điện thoại...”.

Chưa dứt lời, cánh cửa gỗ to lớn đã được Mạc Tư Thần dùng sức đá bay ra, kèm theo giọng nói chứa đầy lo lắng - “Tâm Tâm, em không sao chứ?”.

Anh lao đến chỗ cô tựa như làn gió, “vụt” một tiếng Mộc Tâm đang nằm gọn trong lòng anh. Anh đưa tay vỗ nhẹ lưng cô, dịu giọng an ủi - “Tâm Tâm, đừng sợ có anh ở đây”.

Mộc Tâm thở dài, cô vòng tay ôm lấy eo anh, vùi đầu vào lồng ngực vững chắc của anh. Mạc Tư Thần rất cao, Mộc Tâm chỉ đứng đến gần vai anh - “Tư Thần, Chu lão gia là ông em”.

Chất giọng nhẹ nhàng nhưng lại ẩn chứa một thứ gì đó hệt như hận thù của cô khiến anh cũng sợ trong chốc lát. Anh buông ra, xoay người đối diện với khuôn mặt già nua của Chu Thừa Mạc.

“Chàng trai trẻ, tôi biết hiện giờ cậu là chồng của Tiểu Tâm, vậy có nên gọi tôi một tiếng ”ông” không?” - Chu Thừa Mạc ngồi xuống ghế sofa, do tuổi đã lớn, chỉ cần đứng một chút đã khiến ông mệt mỏi.

Mạc Tư Thần chưa kịp mở miệng, Mộc Tâm đã trực tiếp dùng câu nói trong trẻo mà lạnh lùng không thương tiếc đả thương Chu Thừa Mạc - “Không phải tôi đã nói rồi sao, chỉ cần ông trả lời câu hỏi của tôi tôi mới nhận lại Chu gia sao?”.

Ánh mắt Chu Thừa Mạc ánh lên tia thất vọng nhưng rất nhanh lại trở về bình thường - “Được, cháu hỏi đi”.

“Năm xưa, vì sao tôi lại sống trong cô nhi viện”.

Chu Thừa Mạc thở dài, ông biết cô sẽ hỏi câu ấy, cũng biết sẽ không giấu được. Ông bây giờ mới hiểu được ý nghĩa của câu ‘giấy không gói được lửa’ - “Năm xưa, khi mẹ cháu mang thai, bác sĩ đã chẩn đoán là bé trai, nhưng không ngờ lại sinh ra cháu. Lúc đấy ông rất tức giận. Sai người đem mẹ cháu nhốt ở một nơi không ai biết, còn cháu thì mang đến cô nhi viện. Đến khi bố cháu đi công tác về, nghe tin vợ con mất tích, liền vội vã đi kiếm, nhưng không ngờ lại gặp tai nạn mà qua đời. Mẹ cháu không biết vì sao biết tin ông đưa cháu đến cô nhi viện mà tự tử. Cháu cũng biết, ông chỉ có mỗi bố cháu là con trai, đương nhiên cũng mong có người nối dõi. Cả bố và mẹ cháu đều mất, ông mới quyết định tìm cháu, nhưng trở lại cô nhi viện ấy, đã nghe tin cháu được người khác nhận nuôi. Dòng già mấy năm trời, giờ mới tìm được”.

Mộc Tâm không nói gì, cô cũng không khóc, cứ thế chạy thật nhanh ra ngoài. Hoá ra từ bé đến lớn cô đã là kẻ bỏ đi. Ai cũng ruồng bỏ cô, kể cả người thân, nói gì đến Lăng Tử Thiên cơ chứ?

11. Chương 11

Mộc Tâm vô hồn bước đi, đến bản thân cô còn chưa biết mình muốn đi đâu nữa cơ chứ!

Rời khỏi khách sạn một lúc, trời đổ mưa, cơn mưa rào rào như nước trút, hoà quyện cùng những giọt nước mắt trong veo của cô. Mưa rơi, rơi lẫn nước mắt, khiến người ta khó phân biệt, đâu là nước mắt, là nước mưa.

Ông trời dường như luôn không công bằng như vậy. Cô đã làm gì sai ư? Từ bé đến lớn cô đã hại ai ư? Tại sao đều khiến cô tổn thương đến lần này rồi lại đến lần khác.

Vừa mới lọt lòng mẹ, đã bị đưa đi đến cô nhi viện, có đứa trẻ nào, lại bất hạnh như cô không? Mộc Tâm cô trời sinh bản tính hiền lành, có sao ai cũng muốn ruồng bỏ cô?

Năm ba tuổi, được nhân nuôi, được sống trong một gia đình khá giả, không giàu cũng chẳng nghèo. Được ngủ những giấc ngủ ngon nhất, được mơ những giấc mơ đẹp nhất, được gọi một tiếng “mẹ” một tiếng “cha”. Thế nhưng hạnh phúc chưa được bao lâu, công việc làm ăn của gia đình bị đổ bể, tiền vốn liếng vì bị lừa mà mất sạch. Mẹ nuôi mỗi khi đến bữa tối đều tức giận, lời cô ra đánh đến khi nào bà mệt mới buông tha. Một đứa bé mới ba tuổi, hằng ngày đều bị đánh đến muốn bỏ nhà ra đi, nhưng lại không dám. Vết lằn của roi, những vết dài hồng đỏ trên cánh tay, đôi chân nhỏ bé luôn xuất hiện trên người của một đứa bé ba tuổi.

Còn người cha nuôi, ông không đánh cô, nhưng lại dùng cách khác để hành hạ cô. Ngày ngày, ông bắt cô cùng ông đi đến những quán bar ăn chơi xa hoa. Cô ngồi bên cạnh ông, mặc cho những ông già khác tùy tiện sờ hết chỗ nọ đến chỗ kia trên cơ thể bé bỏng này. Một đứa bé ba tuổi đã bị xâm hại tình dục, cô hiểu chứ, nhưng lại không dám nói ra bên ngoài, vì cô biết, cha nuôi và mẹ nuôi của cô đều trọng sĩ diện, nếu cô nói ra khiến họ mất mặt, cô sẽ bị đánh bằng chết mới thôi.

Ngày cô được hai người họ nhận nuôi, cũng chính là ngày sinh nhật của cô. Cha nuôi uống rượu say, về.... Ông ép chặt cô lên tường, bàn tay bắt đầu không an phận xâm nhập vào cơ thể mới có ba tuổi, vẫn còn chưa trưởng thành của cô.

Cô vẫn nhớ, cái cảm giác đó nó đáng sợ đến mức nào. Cái cảm giác khi bị bàn tay thô ráp của một người đàn ông khoảng 45 tuổi chạm vào nơi bí mật nó sợ ra sao!

Mặc cho cô có cầu xin ông ta, có van ông ta như thế nào, ông ta cũng không buông tha, ngược lại còn tặng cô một câu khiến bây giờ cô vẫn nhớ mãi không quên.

Ông ta nói - “Tao nuôi mày, thì mày phải lấy thân báo đáp. Dù mới chưa 18 tuổi, nhưng tao vẫn rất thích. Bốn tuổi thì sao chứ? Bốn tuổi thì như thế nào? Tao sự rất muốn thử cái cảm giác được đâm sâu vào trong cơ thể của một đứa bé mới bốn tuổi. Tâm Nhi, con phải nhớ, cái cảm giác mà cha nuôi ở trong cơ thể của con”.

Lòng Mộc Tâm giá lạnh, ngày ấy, thật may, có còn một người tốt bụng đi qua, nếu không...cô thật sự không dám nghĩ tiếp. Người đàn ông đó cũng khoảng tầm tuổi cha nuôi cô, nhưng lại có vóc dáng rất cao to, khuôn mặt không vì già mà bớt phần đẹp trai. Nghe thấy tiếng hét cùng tiếng cầu xin đầy tuyệt vọng của cô, ông dùng sức đá mạnh. Cánh cửa gỗ cũ kít mở ra, từng động tác rất nhanh rất chuẩn xác của ông đánh vào bụng cha nuôi cô, rồi ông bế cô ra ngoài cửa, cởi áo vest của mình choàng lên người cô, đưa cô cho một cậu bé chừng 10 tuổi, bảo cậu đưa cô đến cô nhi viện gần đó.

“Kittttttt.....”

Mộc Tâm đi mãi, mặc cho người lái xe ô tô có ấn còi nhiều bao nhiêu, cô vẫn chìm đắm trong thế giới của riêng mình....

Trước khi ngã xuống chính vũng máu của bản thân, cô cố gắng lấy chút ý thức cuối cùng, ngẩng mặt lên nhìn bầu trời âm u, nói không thành tiếng - “Tư Thần....đến giờ em mới hiểu....là chính em...đã yêu anh...lúc nào không hay biết”.

Mưa rơi....vẫn cứ rơi...giọt mưa lặng lẽ rơi xuống...bộp bộp....

12. Chương 12

Cơn mưa ngày một lớn, mỗi người đều lái xe rất nhanh để về nhà, cùng gia đình hạnh phúc, không ai đến ý đến cô, đến người tài xế ấy cũng đã sớm chạy trốn.

Trong dòng người đông đúc, dường như cô nghe thấy tiếng anh, nghe thấy giọng nói đầy hoảng sợ của anh. Cảm nhận được bàn tay ấm áp của anh chạm vào da thịt giá lạnh của cô - “Tâm Tâm, em vì sao lại thành thế này....”.

Dưới cơn mưa như muốn trút hết nước, từng giọt mưa nặng hạt rơi trên vai anh, đôi tay anh, mái tóc đen lầy của anh. Anh vẫn ôm chặt lấy cô, vẫn không ngừng nắm lấy bàn tay cô, truyền hơi ấm của mình cho cô - “Chịu một chút, một chút nữa thôi, xe cấp cứu sắp đến rồi”.

Mộc Tâm vẫn còn chút ý thức, cô cố gắng đưa bàn tay lên lau những giọt mưa đọng trên khuôn mặt đẹp trai của anh. Cô lau rồi, mưa lại đổ xuống, cứ như không muốn cô bỏ cuộc...mà tiếp tục lau cho anh. Cái gương mặt quen thuộc này, không biết đã khắc ghi vào tim cô từ bao giờ. Cô cũng không phủ nhận, cô nhớ anh nhiều bao nhiêu, dù anh đang ở đây, đang ôm cô vào lòng cô vẫn thấy rất nhớ.

Anh theo đuổi cô từ khi cô học đại học, nhưng chỉ đáng tiếc, lúc ấy cô lại bị mê muội bởi Lăng Tử Thiên. Bây giờ cô thật sự hối hận rồi, hối hận vì sao lại đem lòng yêu thương Lăng Tử Thiên suốt một thời gian dài như vậy. Rồi để anh chịu nhiều tổn thương. Ông trời ơi, lúc này, cô vẫn chưa muốn chết! Cô còn muốn cùng anh sinh hai đứa con, một trai một gái....

Cánh tay cô dần dần buông thõng, lòng Mạc Tư Thần như chết lặng. Không được, anh vì cô mới có thể sống đến ngày hôm nay, cô đi rồi, anh biết làm sao - “Tâm Tâm” - anh hét lên dưới cơn mưa một cách đầy tuyệt vọng, đau khổ.

[...]

Mạc Tư Thần không ngừng đi lại trước cửa phòng phẫu thuật. Bàn tay to lớn của anh chống lớn tường, không ngừng giáng xuống những cú đấm mạnh mẽ. Là tại anh không tốt, là tại anh sai, là tại anh ngu ngốc. Anh cứ nghĩ, chỉ cần để cô ở một mình một thời gian cô sẽ suy nghĩ thông suốt, nhưng không ngờ, cô lại gặp tai nạn....

Năm tiếng trôi qua, thời gian như ngừng trôi mà bác sĩ vẫn không hề có động tĩnh, chỉ có vài y tá thường xuyên chạy qua chạy lại để lấy máu, chẳng nhẽ cô thiếu nhiều máu như vậy sao?

“Mạc tổng, đã tra ra” - thư ký của Mạc Tư Thần chạy vào, nhìn vẻ mặt như sắp bốc hỏa của anh, hai bàn tay của người thư ký đã sớm chảy mồ hôi.

“Là ai?” - anh xoay người đối diện với người thư ký, ánh mắt sắc lạnh, đôi mắt sâu thẳm chứa một thứ đáng sợ, giống như đang muốn giết chết kẻ đó.

“Lăng Tử Thiên” - người thư ký nhả ra ba chữ rồi chạy mất.

“Sầm” - Mạc Tư Thần đấm mạnh lên bức tường, nghiến răng nói - “Lăng Tử Thiên, anh đúng là mất tính người rồi, loại người như anh chỉ bằng chết đi cho rộng đất”.

[...]

30 phút sau, cuối cùng cánh cửa phòng phẫu thuật cũng đã mở, hơn mười bác sĩ cũng lần lượt đi ra.

“Mạc tổng, thành thật xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức. Mạc phu nhân vì mất máu quá nhiều, lại bị dầm mưa quá lâu, cộng thêm bị xe đâm trực diện não bộ, nên không thể cứu sống...”.

13. Chương 13

“Bộp” - người bác sĩ đứng đầu không chút cảnh giác linh trợn quả đấm của Mạc Tư Thần. Khoé miệng anh ta chảy dòng máu đỏ tươi, về mặt đầy sợ hãi.

“Lũ phế vật, các cậu cũng biết người phụ nữ trong kia có thân phận gì. Đường đường là bác sĩ làm việc tại bệnh viện của Mạc thị, đến thiếu phu nhân còn không cứu được, thì sống làm gì, chi bằng chết hết đi cho tôi” - anh tức giận quát, dẫn đoàn người sang một bên rồi chạy vào phòng phẫu thuật, quỳ xuống bên cạnh cô.

“Tâm Tâm, em tại sao là không muốn sống nữa, tại sao? Tại tình yêu của anh chưa đủ lớn ư?” - Mạc Tư Thần điên cuồng nói, giọng anh khàn đặc, tràn đầy lo lắng. Người con gái anh yêu, người con gái này anh vốn dĩ không thể sống thiếu nổi, vì sao, cô lại nhẫn tâm rời anh đi, vì sao?

“Tâm Tâm, xin em, xin em, ngàn vạn lần anh cầu xin em, sống lại đi, xin em, đừng rời bỏ anh” - anh gục đầu vào bàn tay cô.

Cô còn chưa nói mình yêu anh mà, anh còn chưa nghe thấy cô nói mình yêu anh. Anh còn chưa được nhìn thấy đứa con của hai người, còn chưa nghe được một tiếng “cha”, còn chưa nghe được một tiếng “ông xã” từ cô. Tại sao ông trời luôn đối xử với anh nhẫn tâm như vậy? Tại sao?

“Tâm Tâm, em đi rồi, anh biết sống sao? Biết làm thế nào để tiếp tục tồn tại trên thế giới này? Tâm Tâm, đợi anh tự tay giết chết Lăng Tử Thiên, anh sẽ vĩnh biệt thế giới này, đi cùng em” - anh ngửa mặt nhìn cô. Đưa bàn tay thô ráp lên vuốt má cô. Cô đi rồi, anh có ở đây khóc lóc thì ích gì.

“Tâm Tâm” - anh hô lên một tiếng, cảm nhận được sự ướt át trên bàn tay. Là nước mắt của cô. Cô chưa chết, cô vẫn còn nghe được lời nói của anh....

“Bác sĩ” - anh buông tay cô, chạy ra ngoài nói với hơn mười người bác sĩ vẫn đang sợ hãi đứng ngoài kia - “Cô ấy, chưa chết, còn không mau vào cứu”.

[...]

Một tiếng trôi qua....

Hai tiếng trôi qua....

Rồi ba tiếng trôi qua....

Cuối cùng đèn phòng phẫu thuật cũng tắt, cánh cửa sắt bóng loáng mở ra, đội ngũ bác sĩ cũng từ từ đi đến trước mặt Mạc Tư Thần - “Mạc tổng, Mạc thiếu phu nhân đã không còn nguy hiểm, nhưng về phần tính lại, vẫn chưa thể xác định. Còn phụ thuộc vào thiếu phu nhân có muốn hay không hoặc có thể thiếu phu nhân sẽ không bao giờ tỉnh lại, sống như một người thực vật”.

Mạc Tư Thần một lần nữa lòng đau nhói - “Tôi biết rồi” - chỉ cần cô không chết, thế nào anh cũng có thể chịu được.

[...]

Chờ bác sĩ đi hết, anh mới rút điện thoại - “Alo, con là Mạc Tư Thần, hiện giờ Mạc Tâm không sao, có thể tỉnh lại hay không còn chưa biết. Con muốn mượn lực của Chu thị để đề bệ Lăng Tử Thiên”.

“Được” - Chu Thừa Mạc trầm giọng nói.

14. Chương 14

Sáng hôm sau, trên các tờ báo lớn nhỏ hay là các kênh truyền hình về kinh tế, đều chỉ có cùng một nội dung, đó là - “Nếu giúp đỡ Lăng thị chính là đối đầu với Chu thị”.

Tin tức vừa phát tán, nội bộ của Lăng thị đã rào rào như kiến vỡ tổ. Người thì thầm dự báo tương lai Lăng thị có sụp đổ không? Người thì đem Lăng thị ra cá cược? Người thì chuẩn bị hồ sơ nộp vào tập đoàn khác.

Văn phòng tổng tài, Lăng Tử Thiên đang đứng đối diện với màn hình tivi. Hai tay anh đã sớm nắm chặt. Biết trước ông ta phản bội mình, thì lúc ấy anh phải sai người đâm chết Mộc Tâm, chứ không phải nương tay cho cô.

“Ầm” một tiếng, anh ném mạnh chiếc điều khiển tivi khiến màn hình vỡ tan - “Chu Thừa Mạc, tôi xem ông có thể làm gì tôi”.

Cùng lúc đó, tại phòng họp cao cấp của Chu thị...

Chu Thừa Mạc ngồi ở vị trí chủ trì, đồng dạng tuyên bố - “Nhân lúc các vị cổ đông đều có mặt ở đây, tôi muốn nói, cháu rể tôi - Mạc Tư Thần sẽ thay tôi lãnh đạo Chu thị. Ai dám làm trái lời nó, chính là kẻ thù của Chu thị”.

Chu Thừa Mạc lấy hết sức nó một hơi, dù gì tuổi ông cũng đã cao rồi, cháu gái hiện giờ vẫn chưa rõ có thể tỉnh lại hay không, nên đành giao toàn bộ Chu thị cho Mạc Tư Thần. Ông nhẹ nhàng đánh mắt về phía anh, ý bảo anh tiếp lời ông.

“Tôi sẽ không nói dài dòng. Nếu các người muốn kiếm tiền, muốn tiền đầy túi, thì chỉ còn cách, tin tưởng tôi” - anh lạnh lùng tuyên bố, ánh mắt đầy sát khí.

Chỉ một câu nói của anh đã chiếm toàn bộ lòng tin tưởng của các vị cổ đông.

“Tôi tin tưởng cậu, như tôi muốn biết cậu có thể làm gì để khiến chúng tôi tin tưởng?” - một vị cổ đông có máu mặt lên tiếng.

“Cho tôi một ngày, tôi sang mang Lăng thị xác nhập với Chu thị. Như vậy được chứ?” - anh đưa tay gõ từng nhịp trên mặt bàn gỗ bóng loáng, thản nhiên nói.

[...]

Kết thúc cuộc họp, Mạc Tư Thần lập tức trở về bệnh viện...

Anh lấy khăn mặt bắt đầu lau người cho cô - “Tâm Tâm, em có biết không, Lăng Tử Thiên sắp mất đi tất cả rồi”.

Anh lau mặt cho cô, rồi đến bàn tay trắng nõn của cô - “Không phải em muốn nhìn thấy Lăng Tử Thiên bị quả báo ư? Tâm Tâm em không tỉnh lại thì làm sao nhìn thấy được chứ?”.

Mạc Tư Thần yên lặng nhìn cô. Giờ anh lại nghĩ, cô cứ ngủ như vậy thật tốt....

Bởi thời gian này cô thật sự mệt mỏi rồi!

15. Chương 15

Trong thời khắc cuối cùng, Chu thị chuẩn bị thành công trong việc thu mua Lăng thị, thì điện thoại Mạc Tư Thần lại có tin nhắn.

Anh cầm điện thoại mở ra xem, đã sớm đoán ra là do Lăng Tử Thiên gửi đến, chỉ là không ngờ, là mấy tấm ảnh đấy, tìm anh như bị ai đó bóp chặt, đau không thở nổi.

“Dừng việc thu mua lại” - Mạc Tư Thần lạnh giọng nói, sắp đạt được kết quả rồi, anh lại phải dừng lại nếu không hậu quả lớn như thế nào anh không thể tưởng tượng nổi.

Các cổ đông lớn nhỏ không ngừng xì xào bàn tán, miếng ăn đã sắp đến miệng, lại vì một câu nói mà chặn đứt tất cả, làm sao họ có thể để yên cho anh cơ chứ?

“Mạc tổng, tại sao anh lại dừng việc thu mua” - một vị cổ đông bất mãn, ông ta đứng dậy, đập mạnh tay xuống bàn.

Mạc Tư Thần dường như không muốn giải thích, anh chẳng nói chẳng rằng mà đi thẳng ra khỏi phòng họp khiến ông ta như phát điên.

“Chu lão gia, thế này là thế nào? Không phải hôm qua Mạc Tư Thần đã hứa sẽ thu mua Lăng thị sao? Tại sao lại dừng lại” - các cổ đông nhốn nháo hỏi.

“Mọi người mỗi người một câu, vậy làm sao Chu Thừa Mạc tôi có thể nói được đây?” - Chu Thừa Mạc nghiêm nghị nói, chất giọng chứa đựng đầy quyền uy khiến người khác cảm phục.

Thấy các cổ đông không lên tiếng nữa, Chu Thừa Mạc bắt đầu nói - “Sở dĩ Tư Thần dừng việc thu mua chắc chắn có lý do riêng của nó, còn lý do gì tôi không tiện nói. Nếu mọi người có bất mãn, cứ việc đưa ra giá, tôi sẽ thu mua hết tất cả cổ phần trong tay các vị” - một câu nói tuy đơn giản nhưng lại như một chiếc xích sắt chới chặt các vị cổ đông.

Chu thị là một tập đoàn lớn mạnh đương nhiên ai cũng biết, dù chỉ được hưởng 0,1% từ lợi nhuận cũng đủ để sống đến cuối đời, hơn nữa lại còn là cổ đông của Chu thị, tiền lời nhuận hàng tháng có thể lên tới hàng chục tỷ đồng, dù có là một người ngốc cũng không thể bỏ.

Thấy các vị cổ đông không nói gì nữa, Chu Thừa Mạc khẽ thở dài, đến ông cũng tò mò vì sao Mạc Tư Thần lại dừng việc thu mua.

[...]

Trong một hộp đêm....

Cả tầng năm đã được Lăng Tử Thiên bao trọn nên không một bóng người.

“Xoá những tấm ảnh đấy đi” - Mạc Tư Thần lạnh giọng, bàn tay nắm chặt hận như không thể đem Lăng Tử Thiên giết chết.

“Xoá? Tôi đâu có ngu, chỉ là ba tấm ảnh mà có sức ảnh hưởng lớn đến Mạc tổng thật đấy” - Lăng Tử Thiên lắc lắc ly rượu trong tay, giễu cợt nói.

“Lăng Tử Thiên, anh đừng quá đáng” - Mạc Tư Thần chậm rãi nói, điệu bộ hết sức thông thả.

“Nếu tôi không xoá, anh có thể làm gì được?” - Lăng Tử Thiên ngửa đầu uống hết ly rượu.

“Ba...ba đến cứu con” - từng âm thanh non nớt của trẻ con vang lên.

“Mạc Tư Thần, anh dám động đến Tiểu Phong?” - Lăng Tử Thiên gào lên.

“Sao tôi không dám chứ? Anh xoá hay là không đây?” - Mạc Tư Thần xoay xoay điện thoại trong tay.

“Địa chỉ?” - Lăng Tử Thiên vứt điện thoại có chứa ba tấm ảnh cho Mạc Tư Thần.

“Căn nhà hoang, phía tây thành phố T”

Nhìn Lăng Tử Thiên rời đi, Mạc Tư Thần mới rút điện thoại - “Theo dõi anh ta cho tôi”.

Nếu không phải vì anh ta có tấm ảnh chụp khi cô bị bọn chúng cưỡng hiếp, anh sẽ không dừng việc thu mua...

Năm ấy, cái năm mà Mạc Nhan mất đi đưa con, Lăng Tử Thiên không những sai người giết chết cả nhà cô (bố mẹ nuôi của Mạc Tâm) lại còn sai người luân phiên cưỡng bức cô, tuy cô không nói, nhưng anh lại biết, bởi vì, hàng đêm, cô không ngừng mơ thấy ác mộng này.

Chỉ là anh không ngờ anh ta lại chụp ảnh lại...

16. Chương 16

Mạc Tư Thần rời khỏi hộp đêm, anh lái thẳng xe đến bệnh viện.

Mở cửa phòng bệnh, cô vẫn vậy. Vẫn nằm yên trên chiếc giường bệnh trắng xoá, vẫn chìm đắm trong giấc mộng tuyệt đẹp.

Anh đi đến bên giường bệnh. Kéo cái ghế, ngồi xuống bên cạnh. Nắm lấy bàn tay thon dài mà gầy gò của cô - “Tâm Tâm, xin lỗi em”.

Mạc Tư Thần khẽ lên tiếng, giọng anh khàn đặc. Muốn khóc như lại không dám khóc trước mặt cô.

Mấy ngày nay anh thức trắng đêm chỉ để lên kế hoạch trả thù Lăng Tử Thiên nhưng giờ tất cả đã tan biến. Chỉ ba tấm ảnh đã khiến kế hoạch của anh sụp đổ.

Anh ta luôn biết điểm yếu của anh là gì. Anh ta càng biết lúc nào sẽ sử dụng cô để cản đường anh.

Thế nên anh lại càng phải trách bản thân mình, vì sao năm ấy anh lại ngu ngốc để cô quyết định tương lai, vì sao năm ấy anh lại từ bỏ, buông bàn tay đang nắm chặt tay cô để cô đến bên Lăng Tử Thiên?

Cô của ngày hôm nay, trái tim mang đầy vết sẹo, cũng là do anh gây ra. Giá như, năm ấy, anh kiên quyết thêm một chút nữa...

Ánh trắng như hôn lên vùng trán của cô để lộ làn da trắng nõn.

“Tâm Tâm, đến bao giờ em mới chịu tỉnh lại cơ chứ?” - anh tuyệt vọng nói, giọng nói chứa đựng đầy đau thương, đầy bi thương, đầy tổn thương.

Cô đã ngủ suốt một tuần rồi, chẳng phải nên tỉnh lại sao? Cô cũng đã nghỉ ngơi rồi, nên tỉnh lại thôi....

Mạc Tư Thần đứng dậy, anh đắp lại chăn cho cô rồi mới xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Lúc này, hai mắt Mặc Tâm dần dần mở...

“Tư Thần, anh không sai, em biết mấy ngày nay anh rất mệt. Nhưng Tư Thần à, em muốn tự tay trả thù Lăng Tử Thiên” - Mặc Tâm nhìn về phía cánh cửa khép hờ, cô lẩm bẩm nói.

Thật ra, cô đã tỉnh lại từ hai ngày trước rồi, chỉ là cô chưa biết sẽ nên đối diện với anh ra sao thôi.

[...]

Mạc Tư Thần đi đến cuối dãy hàng lang, anh mới rút thuốc lá từ trong túi, đưa đến bên môi châm lửa. Làn khói mờ ảo vây quanh anh.

Kể từ ba năm trước, cái ngày anh và cô kết hôn, anh đã không còn dùng thuốc lá nữa, chỉ vì một câu nói của cô - “Đừng hút nữa”.

Cô không thích thuốc lá, anh sẽ không hút.

Nhưng bây giờ, thiếu vắng bóng cô, anh không thể không hút. Nếu không có thuốc lá, nỗi nhớ cô sẽ tràn áp tất cả, sẽ khiến anh không thể tập trung làm việc dù chỉ một chút.

Đợi đến khi mùi thuốc lá trên người nhạt dần, anh mới quay trở lại phòng bệnh..

Cánh cửa chậm rãi mở, đập vào mắt anh chính là bóng dáng nhỏ bé đang đứng bên cửa sổ ngắm bầu trời đầy sao.

Mái tóc dài buông xoã, trên người cô mặc bộ quần áo dành cho bệnh nhân, nhìn cô càng thêm gầy.

“Tâm Tâm” - Mạc Tư Thần nhẹ nhàng lên tiếng, như sợ làm cô giật mình.

Mặc Tâm qua người, đối diện với anh - “Tư Thần, em có chuyện muốn nói với anh”.

Thấy dáng vẻ nghiêm túc của cô, trong lòng anh vang lên hồi chuông cảnh báo - “Em nói đi”.

“Chúng ta ly hôn thôi” - giọng cô đều đều, ánh mắt chẳng hề có sự xao động giống như đây là việc dĩ nhiên.

Mạc Tư Thần cười chế giễu, ngay từ đầu, anh đã sớm đoán sẽ có ngày này.

Mộc Tâm nhìn anh, nụ cười của anh như con dao đang từ từ cứa vào tim cô, nhưng cô không thể làm gì khác. Để anh biết cô sẽ giết chết Lăng Tử Thiên, anh sẽ nhúng tay vào. Đến lúc đó lại liên lụy đến anh. Cô không muốn, bởi vì cô nợ anh quá nhiều.

17. Chương 17

“Em chắc chứ?” - Mạc Tư Thần hỏi.

Giọng nói của cô thật nhẹ nhàng làm sao, cô nói hai từ ‘ly hôn’ thật bình tĩnh, cứ như là đây không phải chuyện của cô.

“Chắc” - cô đáp, hai tay cô đã sớm bấu chặt lấy vạt áo. Đôi mắt to tròn phủ nhẹ một tầng sương nhưng lại được cô gắt gao kìm nén.

Nếu bây giờ, chỉ cần rơi một giọt nước mắt, cô sẽ thất bại hoàn toàn.

“Được, em cứ nghỉ ngơi, khi nào khoẻ hẳn chúng ta đi làm thủ tục” - anh dìu cô lên giường, để cô nằm rồi xoay người rời đi, cũng chẳng hề nói thêm câu nào.

Nhìn bóng lưng to lớn cô độc của anh dần khuất sau cánh cửa, nước mắt từng giọt từng giọt chảy ướt hết một vùng áo trước ngực.

Anh không có nín kìm, càng khiến tim cô như bị ai bóp nát.

Anh như vậy, càng khiến cô cảm thấy mình nợ anh.

Tư Thần, em đi rồi, anh nhớ chăm sóc bản thân!

[...]

Ánh nắng ban mai len lỏi qua từng kẽ lá cây xanh mát rơi xuống phòng bệnh của Mộc Tâm.

Mạc Tư Thần nhẹ nhàng đẩy cửa, anh cầm đơn ly hôn đặt trên đầu giường. Nét chữ mạnh mẽ như rồng bay phượng múa đã in trên trang giấy.

Anh nhìn cô một lúc lâu, rồi bước đi.

Anh không có giữ cô vì biết không tài nào giữ nổi.

Cả một đêm anh mất ngủ, nhưng cuối cùng vẫn hạ bút ký vào đơn ly hôn.

Ba năm trước, cũng tại bệnh viện này, căn phòng này, anh đã từng nói với cô sẽ giúp cô trả thù Lăng Tử Thiên trừ khi cô cưới anh, thì anh đã sớm biết sẽ có ngày hôm nay.

Nếu cô có ích sao? Khi trái tim cô vẫn luôn đặt Lăng Lăng Tử Thiên ở vị trí trung tâm cơ chứ?

Ba năm, cô chưa từng động lòng với anh, chưa từng, chỉ một chút tình cảm coi như bố thí cho anh cũng chẳng có.

Mạc Tư Thần, mày thật vô dụng, đến người mình yêu cũng không bảo vệ được. Đúng là vô dụng. Vô dụng!

[...]

Tập đoàn quốc tế Chu thị...

“Bộp” - Chu Thừa Mạc không nhận được cơn tức giận, ông đập cả tập văn kiện xuống bàn.

“Mạc Tư Thần, không phải anh hứa với tôi sẽ bảo vệ con bé đến hết đời sao? Tại sao lại đồng ý ly hôn với nó? Anh cũng biết là nó sẽ quay trở về với Lăng Tử Thiên tại sao lại còn đồng ý? Anh muốn nó chết thêm lần nữa dưới tay Lăng Tử Thiên đúng không?” - Chu Thừa Mạc run run chỉ tay về phía Mạc Tư Thần.

“Xin lỗi ông” - anh cúi đầu, thấp giọng nói.

“Tôi không cho phép hai đứa ly hôn”

“Cháu đã hứa sẽ bảo vệ cô ấy thì sẽ làm, dù đã không còn là vợ chồng thì sao? Cháu vẫn sẽ âm thầm bảo vệ cô ấy. Cô ấy chết dưới tay Lăng Tử Thiên, cháu sẽ thay ông giết hắn ta rồi cùng xuống đoàn tụ với cô ấy” - anh nói một hơi, Chu Thừa Mạc nhìn anh, hai mắt ông đã đỏ hoe từ lúc nào, đối với người cháu rể này ông rất hài lòng.

[...]

Mộc Tâm thức dậy, nhìn đơn ly hôn đã có chữ ký của anh đặt ngay ngắn trên bàn, tim cô nhói đau.

Cô lấy điện thoại, gọi vào con số đã từng lưu hai chữ “Chồng Yêu” - “Lấy tôi, Chu thị sẽ bảo vệ Lăng thị, anh thấy thế nào?”.

18. Chương 18

Cúp điện thoại, Mộc Tâm một lần nữa thuần thục ấn một dãy số dài - “Ông, con muốn xuất viện”.

“Tiểu Tâm” - Ở đầu bên kia, Chu Thừa Mạc khẽ gọi cô. Cô biết, ông muốn cô suy nghĩ kỹ lại việc ly hôn, nhưng giờ không thể nữa rồi, cô đã lún rất sâu vào một vùng bùn rồi, không thoát nổi.

Vì để trả thù Lăng Tử Thiên, đến cả tính mạng cô cũng chẳng tiếc. Trên đôi vai gầy gò của cô mang nặng hai mối thù, thù giết con, thù giết cha mẹ nuôi. Cô cũng đã từng thề với trời, sẽ tự tay giết chết anh ta, dù có phải đồng quy vu tận

Không biết bao lâu, Chu Thừa Mạc mới nghe thấy giọng nói của cô - “Con biết ông lo cho con, nhưng việc gì đến rồi cũng sẽ đến, ly hôn với Tư Thần chỉ là chuyện sớm muộn. Anh ấy cũng biết, ngay từ giây phút chúng con nắm tay bước vào lễ đường, đã có một ngày, cả hai sẽ phải ký vào đơn ly hôn”.

Chu Thừa Mạc cũng biết không thể khuyên ngăn cô, ông thở dài, chỉ tiếc cho hai người thật lòng yêu nhau lại vì hận thù mà tách rời - “Được, cháu thu dọn một chút, ông cử người đón cháu về Chu gia”.

“Cảm ơn ông” - Mộc Tâm nói xong cúp thẳng máy. Cô cảm thấy giờ đầu óc mình thật trống rỗng, ngoài trả thù, thì chẳng có gì khác.

Bước đến cửa sổ đón làn gió nhẹ, cô vươn tay nắm bắt, chỉ là gió lướt qua bàn tay cô quá nhanh, không nắm bắt được, cũng giống như tình yêu của cô với Mạc Tư Thần vậy.

Nghỉ ngơi ở Chu gia một ngày, ngày hôm sau, đúng 15 giờ, Mộc Tâm có mặt tại quán cà phê A.

“Đến sớm như vậy?” - Lăng Tử Thiên bước vào nhìn cô huýt sáo.

“Đương nhiên là đến sớm, tôi phải cho anh biết, đêm ấy, anh là đâm xe trượt rồi” - Mộc Tâm cười hai tiếng, vẫy tay về phía phục vụ - “Một chai rượu vang”.

“Nể tình chúng ta từng là vợ chồng, đương nhiên tôi không thể giết cô, chỉ là muốn thấy bộ dạng tức đến phát điên của Mạc Tư Thần thôi” - Lăng Tử Thiên rót rượu vang, chất lỏng màu đỏ từ từ đầy ly rượu.

Hai bàn tay Mộc Tâm đã nắm thành quyền, hận không thể xông lấy đâm vào mặt “chó” của anh. Đúng thật, trên đời này, người tàn độc nhất chỉ có mình Lăng Tử Thiên.

“Nói vào chuyện chính, dạo gần đây Lăng thị cổ phiếu giảm mạnh?” - Mộc Tâm như cười như không, hỏi.

Lăng Tử Thiên khá bất ngờ. Một người vừa mới tỉnh lại như cô không ngờ cũng biết được tin tức nội bộ này. Kể từ khi vụ tai tiếng đạo nhái sản phẩm bị dò rỉ, dù Chu thị có đứng ra lên tiếng như cổ phiếu vẫn không ngừng giảm. Lăng thị hiện giờ chỉ còn lớp vỏ bọc bên ngoài mà thôi, bên trong đã sắp tan giả, mỗi người một nơi. Lăng Tử Thiên không chối, nói thẳng - “Đúng vậy”.

“Ly hôn với Mạc Nhan, kết hôn lại với tôi, Chu thị sẽ chống đỡ Lăng thị, thậm chí, anh còn có thể có được 10% cổ đông của Chu thị” - Mộc Tâm cười hiền hoà, nói tiếp - “Cho anh ba ngày suy nghĩ”.

“Không cần thời gian. Tôi đồng ý. Cho tôi một ngày để giải quyết việc ly hôn” - Lăng Tử Thiên không nghĩ ngợi liền đồng ý, nếu đợi đến ba ngày, lúc đó Lăng thị đã sớm sụp đổ.

Đợi Lăng Tử Thiên rời đi, ánh mắt Mộc Tâm hiện lên tia chán ghét rõ ràng. Loại đàn ông như vậy, cô nên ra tay diệt trừ sớm. Lăng Tử Thiên, anh vì tiền mà không tiếc phản bội Mạc Nhan, món quà tôi dành cho anh sẽ khiến anh hài lòng.

Mỗi thù năm xưa anh nợ tôi, tôi sẽ dần dần đòi lại. Chỉ cần một ngày Mộc Tâm tôi còn sống, là ngày đó, một kế hoạch tiêu diệt anh sẽ được ra đời.

Mộc Tâm cầm lấy điện thoại. - “Làm theo kế hoạch đi, nhớ kỹ, cái tôi cần chính là câu thời gian, chỉ cần ba ngày sau, cô muốn ly hôn hay không ly hôn thì tùy”. Trước khi cúp máy, Mộc Tâm còn tiện tay gửi tin nhắn cho Lăng Tử Thiên - “Hai ngày sau, chúng ta gặp lại tại tiệm chụp hình cưới”.

19. Chương 19

Đợi Mộc Tâm bước khỏi quán cà phê, Mạc Tư Thần mới chậm rãi từ trong phòng VIP bước ra.

Ánh mắt anh đăm đăm nhìn cô, đã một ngày, không gặp cô, nhìn cô giờ đây chẳng còn có sức sống nữa rồi, trong đôi mắt long lanh, giờ chỉ có hận thù và hận thù. Cô nhanh chóng bước đi, chỉ để lại cho anh bóng lưng mảnh mai.

Đã biết trước sẽ có ngày hôm nay, nhưng anh vẫn đồng ý cho cô về nước. Là anh quá ngu ngốc hay là quá chiều chuộng cô đây?

Nhìn cô và Lăng Tử Thiên bàn chuyện cưới xin, trái tim anh như bị hàng vạn lưỡi dao đâm từng nhát từng nhát, đâm đến khi máu chảy bốc lên mùi tanh nồng nặc mới thôi. Cái cảm giác đau đớn ấy, ngày ngày hành hạ anh.

Mạc Tư Thần cười khểnh, ông trời vốn đã không mang cô trao cho anh, ông trời vốn luôn thiên vị như vậy, vì cái gì mà hết lần này đến lần khác đều mang cô trở về bên Lăng Tử Thiên.

“Rắc” - ly rượu vang trong tay anh nát vụn, từng mảnh thủy tinh đâm vào da thịt, máu dần dần từng giọt từng giọt nhỏ xuống đất. Nhưng nỗi đau này, ngay từ đầu đã không thể thay thế cho nỗi đau mất cô.

[...]

Nhà tổ của Lăng gia....

“Nhan Nhi” - Lăng Tử Thiên vuốt mái tóc đen láy của Mạc Nhan, thì thầm.

“Thiên, anh lại có chuyện gì buồn sao?” - Mạc Nhan của quay người đối diện với anh, đôi mắt đen láy như muốn nhìn thấu tâm trạng anh.

“Không có” - anh đáp lại cô bằng hai từ ngắn gọn, nhưng trong đôi mắt hờ phách kia, lại ẩn chứa một tia giả hoạt.

“Ừ, em đi nấu cơm nhé” - Mạc Nhan đứng dậy, xoay người bước đi, nhưng vừa mới đứng dậy, cô đã bị anh kéo lại, cả thân thể nhỏ bé ngã vào nhào vào người anh.

Lăng Tử Thiên đặt lên trán cô một nụ hôn - “Nhan Nhi, chúng ta ly hôn thôi”.

“Anh nói gì cơ...?” - Mạc Nhan bật dậy, vẻ mặt không tin nổi.

Lăng Tử Thiên rút từ ngăn kéo một tờ giấy cùng một chiếc bút. Ngay trước mặt cô, anh cầm bút, không chút chần chừ hạ xuống tờ giấy nét chữ mạnh mẽ.

“Thiên, anh làm vậy là sao? Thiên, anh muốn gì... Em không ký đâu” - Mạc Nhan đã sớm nước mắt long trùng, ngược nhìn anh bằng vẻ mặt đáng thương.

“Ký” - anh quát một tiếng, hai hàng lông mày cau lại.

“Thiên, em yêu anh như vậy, anh làm sao có thể, Thiên, đừng bỏ em”

Lăng Tử Thiên cười nhạt - “Yêu tôi? Vậy cô ra ngoài bán thân giúp Lăng thị sống lại đi. Cô hàng ngày chỉ biết có rúc ở trong nhà, không thì lại dạo phố. Nhan Nhi, bây giờ Lăng thị sắp sụp đổ rồi, ngoài lấy Mộc Tâm ra thì không còn cách nào để cứu Lăng thị nữa”.

“Anh chỉ vì tiền đồ, mà nỡ bỏ em sao?”.

“Dù cho tôi không có bỏ cô, vậy cô nói tôi nghe xem, Lăng thị mất, tôi lấy gì nuôi cô? Nhan Nhi, nếu trong hai ngày nữa, cô có thể cứu sống lại Lăng thị, thì chúng ta sẽ không ly hôn nữa, còn nếu cô không làm được, vậy thì ký đi”.

“Lăng Tử Thiên, anh đúng là tồi. Anh chỉ vì chính bản thân anh, à không, chỉ là vì tiền” - nói xong, Mạc Nhan quay đầu chạy thẳng khỏi Lăng gia.

Lăng Tử Thiên neoh đôi mắt hổ phách, nhìn người con gái vội vã chạy ra ngoài. Anh không có đuổi theo, năm xưa, ly hôn với Mộc Tâm vì nghĩ cô chẳng qua chỉ là một người con gái nghèo, không đủ tư cách để lấy anh, nhưng không ngờ, cô lại là đứa cháu thất lạc mà Chu Thừa Mạc luôn tìm kiếm trong mấy năm nay.

Anh thật sự hối hận, nếu năm đó không phải vì một chút tiền của Mạc gia, anh sẽ không kết hôn với Mạc Nhan, giờ dù cho Mạc gia có tập hợp nhân lực cũng không đủ để cứu sống Lăng thị, hiện tại, ngoài Chu thị, không còn ai khác.

Anh biết rõ, Mộc Tâm đưa ra ý định này, cũng chỉ vì muốn trả thù nhưng, anh là con cháu nhà họ Lăng, không thể để Lăng thị tan gia được. Dù gì, cũng phải khiến nó sống lại, nếu không nữa đời sau, anh sẽ trở thành một kẻ nghèo kiếp xác.

Cách nhà tổ của nhà họ Lăng khá xa, một chiếc xe màu đen đỗ bên gốc cây.

“Mạc Nhan, cô làm rất tốt. Cứ tiếp tục như vậy đi” - một cô gái mặc bộ váy màu đen bó sát cơ thể tôn lên những đường cong gợi cảm.

“Cổ phần cô hứa cho tôi, sẽ không thiếu chứ?” - Mạc Nhan hỏi.

“Đương nhiên”.

“Tôi vẫn không hiểu, anh ta đối xử với cô như vậy, cô còn muốn quay lại với anh ta?”

Cô gái kia cười cười, trong đầu chỉ có hai chữ “hận thù” - “Chuyện này không liên quan tới cô”.

20. Chương 20

Ánh mắt cô gái kia nhìn về phía bầu trời xa xôi, thật mông lung! Đến bây giờ, cô cũng chẳng hiểu, mình đang làm cái gì nữa? Trả thù ư, cũng không hẳn!

“Cô đến ở tạm đâu đấy đi, tuyệt đối đừng về Lăng gia” - cô gái kia thu tầm mắt, quay người đối diện với Mạc Nhan. Chiếc kính râm bản to che đi nửa khuôn mặt xinh đẹp, nhìn cô giờ chẳng khác nào một con nhím đang xù lông trước bão tố.

Mạc Nhan “ừ” một tiếng. Chậm rãi rời khỏi nơi đây. Trước khi đi, cô ta còn cố ý quan sát vẻ mặt của cô gái kia.

Đứng ở đó hồi lâu, cô gái kia cũng quyết định lấy điện thoại, gửi đi một tin nhắn - “Sắp hết một ngày tôi dành cho anh, đã ký được đơn ly hôn chưa?” - nhấn nút gửi đi, Mộc Tâm cười khềnh một cái.

Rất nhanh, Lăng Tử Thiên đã gửi lại - “Cho tôi thêm một ngày nữa”.

“Được, nhưng anh phải nhớ, không có Chu thị giúp đỡ, chưa biết chừng, Lăng thị cũng không thể duy trì thêm hai ngày nữa” - Đáp lại Lăng Tử Thiên, Mộc Tâm vứt điện thoại vào túi xách, lái xe rời đi.

[...]

Về đến Chu gia, điện thoại của Mộc Tâm bỗng đổ chuông, nhìn cái tên “Tư Thần” không ngừng nhấp nháy, lòng cô lại đau buốt từng cơn. Không biết thời gian đã trôi đi bao lâu, cuối cùng Mộc Tâm cũng nhấc máy - “Alo”.

“Anh nhớ em” - ba từ ngắn gọn nhưng lại mang theo nỗi đau sâu sắc. Mộc Tâm cố gắng kìm nén những giọt nước mắt nóng hổi muốn rơi xuống.

Đã hai ngày không được nghe thấy giọng nói ầm áp của anh, đã hai ngày cũng chẳng được nhìn thấy anh. Cô biết, chẳng hẳn bây giờ anh đã ở văn phòng tổng tài của Mạc thị uống rượu. Anh khác với tất cả những người đàn ông khác cô từng quen, chỉ cần cô nói cô không thích điều gì, anh lập tức chiều theo ý cô. Cô nói cô không thích anh bước chân vào bar, anh liền không làm. Một người đàn ông tốt như vậy, lại bị huỷ hoại trong tay cô.

“Anh say rồi” - cô nhẹ nhàng lên tiếng.

“Anh không say, anh rất nhớ em. Tâm Tâm, anh rất nhớ em...” - anh nói rất gấp gáp, cứ như sợ cô sẽ cúp máy.

Cô không đáp, từng câu từng chữ của anh chẳng khác gì một con dao sắc bén, từng đợt từng đợt đâm vào trái tim mong manh của cô. Giờ cô thật sự hiểu rồi, thật sự hiểu thế nào gọi là “vạn tiền xuyên tim”.

“Tâm Tâm, đến đây ở cạnh anh một lát có được không? Chỉ một lát thôi có được không? Anh nhớ em quá, Tâm Tâm!” - giọng anh chứa đầy thống khổ. Anh là người cao cao tại thượng là thế, nhưng chỉ vì muốn nhìn thấy cô mà mở lời cầu xin. Với tính cách cao ngạo ấy, cô biết, anh chưa từng cầu xin ai, nhưng chỉ vì cô mà mở lời.

Tư Thần! Anh vì một người con gái như em, có đáng không? Vì một người không tiếc làm anh hết lần này đến lần khác tổn thương có xứng không?

Cô gắt gao nắm chặt điện thoại, bàn tay run run. Không biết là vì lý do gì mà cô lại đồng ý.

[...]

Quay đầu xe chạy thẳng đến Mạc thị.

Cả tập đoàn rộng lớn chỉ có mình phòng của Mạc Tư Thần là sáng đèn.

Cô từ từ đẩy cửa đi vào, mùi rượu nồng nặc khiến Mộc Tâm bất giác đưa tay lên che mũi.

“Em đến rồi” - Mạc Tư Thiên nghe thấy tiếng cửa mở, anh loạn choạng đi đến chỗ cô.

Hai ngày không gặp khuôn mặt điển trai đã trở nên hốc hác. Anh vốn là người coi trọng vẻ bề ngoài, giờ đến râu cũng chẳng thêm cạo, bộ dạng thật nhếch nhác.

Mộc Tâm nhíu mày, tầm nhìn chuyển xuống bàn tay anh, chảy thật nhiều máu.

Cô bước nhanh đến chỗ anh. Cầm lấy bàn tay đang chảy máu kia, dẫn anh ngồi xuống, rồi mới bắt đầu lau vết thương cho anh.

Cô giúp anh, anh chăm chú nhìn cô. Nếu bây giờ ông trời ban cho anh điều ước, anh sẽ ước thời gian mãi mãi ngừng trôi, ngừng tại giây phút này, để anh có thể được ở cạnh cô.

“Xong rồi” - mười phút trôi đi, Mộc Tâm ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt nóng bỏng của anh.

Mạc Tư Thần thấy cô né tránh, anh nâng khuôn mặt của cô lên. Chậm rãi đặt lên môi cô một nụ hôn nóng bỏng. Mỗi lưỡi quấn quýt, anh điên cuồng hút hết mật ngọt trong khoang miệng cô của.

Bàn tay cũng chẳng yên phận, từ từ trút bỏ từng cúc áo...

Mộc Tâm cũng không phản đối, lúc này cô muốn bản thân mình theo anh, muốn trao hết tất cả cho anh, dù ngày mai thức dậy, việc đầu tiên phải đối mặt chính là hai chữ “chia lìa”.

21. Chương 21: H+

Mạc Tư Thần đột nhiên buông cô ra, dưới ánh đèn vàng mờ lung, ánh mắt anh dường như lúc sáng lúc tối - “Tâm Tâm, trao cho anh được không?”.

Mộc Tâm vòng tay ôm lấy cổ anh, không chút suy nghĩ đáp - “Được”.

Bờ môi kiên nghị của anh lại một lần nữa áp lên bờ môi ngào ngọt của cô. Nụ hôn lần này không cuồng nhiệt, không độc chiếm như lần trước nữa, thay vào đó là một nụ hôn dịu dàng, cứ như anh sợ sẽ làm cô đau.

Bé bỏng cô lên, anh mang cô vào phòng nghỉ, nhẹ nhàng đặt cô xuống chiếc giường êm ái.

Thân thể to lớn đè lên thân thể nhỏ bé của cô...

Môi lưỡi hai người vẫn quấn quýt không ngừng, đầu lưỡi anh khê cạy hàm răng của cô, chui vào khoang miệng hút hết mật ngọt. Đến khi sắc mặt cô hơi tái, anh mới lưu luyến buông ra

Bàn tay cũng chẳng hề nhàn dối, một tay xoay bóp đôi gò bông đào của cô, một tay di chuyển xuống nơi giữa hai chân. Anh đưa một ngón tay vào nơi tiểu huyết của cô bắt động luân động.

Dưới sự thôi thúc của anh, cả người Mộc Tâm như bị thiêu đốt! Thật nóng! Cái miệng xinh xắn của cô khẽ bật ra tiếng rên rỉ.

“Tâm Tâm, thích không?” - anh hỏi cô, ánh mắt anh giờ đục ngầu, chỉ có dục vọng và dục vọng.

Mộc Tâm vận vẹo thân thể nhỏ bé, gấp gáp nói - “Thích...nhưng khó chịu quá”.

Anh nhẹ nhàng xoa nắn nơi đầy đặn của cô, trầm ấm nói - “Đợi một chút, sẽ thoải mái”.

Mạc Tư Thần từ từ hôn xuống, từ xương quai xanh cho đến nơi cao vút ấy. Mỗi nơi anh đi qua đều để lại dấu ấn của riêng mình anh.

Ngón tay đang luân động nơi tiểu huyết tự nhiên rút ra khiến huyết mạch của cô chảy ra như suối.

Mộc Tâm khó chịu, rên lên một tiếng - “Ừm...a”.

Hai chân cô vô thức khép chặt. Anh cúi người, nắm lấy đôi chân cô gác lên vai, nhẹ nhàng mút lấy những gì cô tuôn ra.

“Tâm Tâm, nói muốn anh” - Giọng Mạc Tư Thần vì bị dục vọng chèn ép mà trở nên khàn khàn.

“Em...muốn...anh” - Mộc Tâm khó nhọc nói từng chữ.

Đạt được ý muốn, anh ôm lấy eo cô, mạnh mẽ tiến vào.

“Đau...quá...” - Mộc Tâm nức nở bật thành tiếng.

“Xin lỗi em! Một tí nữa, sẽ không đau” - anh chậm rãi luân động, bàn tay vẫn không ngừng xoay bóp đôi gò bông đào.

Cả căn phòng tràn ngập mùi hoan ái.

Những tiếng rên kiêu diễm của cô như một ma lực thúc đẩy dục vọng của anh. Mạc Tư Thần càng ngày càng luân động mạnh mẽ, anh thúc thẳng đến nơi sâu nhất của cô.

Mộc Tâm vì đau mà bật khóc, cô thở dốc, cố gắng nói thành tiếng - “Tư Thần, em yêu anh”.

Mạc Tư Thần sững người, cô nói cô yêu anh ư?

“Tư Thần, trao cho em”.

Móng tay cô bấu chặt lên vai anh.

Ở nơi bí mật của hai người có dòng nước ấm chảy ra.

Càng nhanh hơn, tốc độ của anh như vũ bão càn quét cô. Hai người phối hợp với nhau tạo nên tiếng động gọi tình.

Vận động một lúc lâu, Mộc Tâm kiệt sức thiếp đi. Nhìn người con gái đang nằm bên cạnh mình, anh thoả mãn nâng khoé môi.

Chí ít, cô đã nói yêu anh, chí ít, cô cũng đã tình nguyện trao cả thân thể cho anh. Chí ít, anh không thất bại.

22. Chương 22

Thời gian đúng là thứ khó nắm bắt, nó lướt qua rất nhanh như một cơn gió. Bạn chưa cảm nhận được hạnh phúc, nó vốn đã theo thời gian trôi đi, chỉ còn tồn đọng lại sự đau khổ.

Ánh sáng mặt trời len lỏi vào căn phòng, rọi xuống hai thân thể trần như nhộng. Mạc Tư Thần ôm lấy cô, đem cô chôn chặt vào lồng ngực vững chắc.

“Ừm...” - Mộc Tâm rên lên một tiếng, cả cơ thể truyền đến từng trận đau buốt thấu tận tâm can.

Cô chậm rãi mở mắt, nhìn thấy anh ngủ rất say. Hai hàng lông mày không biết vì mơ thấy gì mà nhíu chặt.

Mộc Tâm đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh. Thời gian này, anh gầy đi rất nhiều, thời gian này, anh thật sự ít nói, thời gian này, anh thật sự ít cười.

Tư Thần! Xin lỗi anh! Nếu ba năm trước em không nhờ đến anh, chắc giờ anh đã là người cha, là người chồng xuất sắc nhất của cô gái này đó, chứ không phải bây giờ, anh có cuộc sống không bằng chết như thế này.

Ngay từ giây phút chúng ta phát sinh quan hệ, em đã biết, đây cũng chính là lần cuối em được quan tâm anh, được nói yêu anh, được ngủ cùng anh, được ở cạnh anh.

Cắt đứt dòng suy nghĩ lan man. Mộc Tâm nhắc cánh tay anh ra khỏi eo mình. Nhẹ nhàng bước xuống giường, nhặt quần áo mặc vào rồi rời đi.

Nếu cô không đi trước, chỉ sợ đến lúc anh tỉnh dậy, trái tim một lần nữa lại nhói đau, một lần nữa vì anh mà rung động.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Mạc Tư Thần bật dậy. Cả đêm qua anh không dám ngủ, sợ rằng tỉnh dậy cô đã biến mất.

Thế nhưng khi nghe thấy tiếng cô mở cửa rồi lại đóng cửa, anh lại không dám đứng dậy níu kéo cô.

Trái tim cô giờ trao cho anh thì đã sao khi cô lại ở bên cạnh Lăng Tử Thiên cơ chứ! Chí ít, Lăng Tử Thiên vẫn được ở bên cô, còn anh, chỉ là một người đàn ông bị cô không tiếc vứt bỏ.

Mạc Tư Thần nhắc khoé môi cười chế giễu. Cả cuộc đời của anh lại thua thảm hại trong tay một cô gái, cả cuộc đời của anh lại vì một cô gái mà vòng vèo ngược xuôi.

[...]

Rời khỏi Mạc thị, Mộc Tâm trở về Chu gia chỉnh trang lại một chút rồi cùng Chu Thừa Mạc tham gia cuộc họp đại cổ đông của Chu thị.

Đúng 8 giờ, tất cả các cổ đông từ bé đến lớn đều có mặt đầy đủ. Ai cũng tò mò trong việc bầu chọn người kế nhiệm ghế Chủ tịch tập đoàn.

“Dạo gần đây chắc hẳn mọi người đều rất bận, nên chúng ta bắt đầu vào việc bầu chọn luôn nhé” - Thư ký của Chu Thừa Mạc đồng dục tuyên bố.

“Có 35% đồng ý tiến cử Chu Mộc Tâm lên chức chủ tịch, 40% là bác bỏ ý kiến. Nhưng mọi người đừng quá vui mừng hay buồn bã, chúng ta còn một vị cổ đông nữa chưa có mặt tại cuộc họp này...”.

Vừa dứt lời, cánh cửa phòng họp đang dần dần mở ra. Mạc Tư Thần từ tốn bước vào. Hôm nay, anh vận bộ vest màu đen cùng chiếc cà vạt do chính tay cô chọn. Ánh mắt hai người giao nhau, một nỗi đau không tên bỗng chốc nhấn chìm cả trái tim nhỏ bé của Mộc Tâm.

Anh đến rồi! Cô khẽ nói thầm trong lòng.

Mạc Tư Thần ngồi bên cạnh cô, giọng anh lạnh lạnh không mang theo chút cảm xúc - “Bác bỏ”.

Hai từ đơn giản nhưng lại khiến Mộc Tâm ngạc nhiên. Cô cứ nghĩ anh sẽ đồng ý, ai ngờ, câu trả lời cô nhận được lại là hai từ “bác bỏ”.

Đến người cô tin tưởng nhất, còn có thể phản bội cô...

“Chức chủ tịch của tập đoàn vẫn do Chu lão gia đảm nhận” - Thư ký của Chu Thừa Mạc tuyên bố.

Mạc Tư Thần khẽ liếc cô. Anh không nghĩ là mình làm sai. Sao anh không nhìn thấu kế hoạch của cô chứ! Cô muốn mượn lực của Chu thị để trả thù Lăng Tử Thiên, chờ anh ta rơi xuống vực sâu rồi đâm một nhát dao khiến anh ta không thể vùng mình.

Anh yêu cô như vậy. Đương nhiên sẽ không để bàn tay cô dính màu tươi. Nếu nhất quyết phải giết, cũng phải do anh làm.

23. Chương 23

Cuộc họp cổ đông kết thúc. Cô một mình ở lại trong căn phòng rộng lớn.

Không làm chủ được Chu thị, cô làm sao có thể trả thù được Lăng Tử Thiên đây?

Cả kế hoạch của cô, cũng chỉ vì anh mà tan vỡ.

Cô mất công xây dựng, anh lại nhấn tâm tàn phá.

Cô tin tưởng anh, anh lại phụ lòng tin của cô.

“Hôm qua, chịu đến, cũng chỉ là muốn anh đồng ý đúng không?” - Mạc Tư Thần đi đến trước mặt cô, giễu cợt hỏi.

“Đúng” - cô đáp, con tim vì câu nói của anh mà lại bắt đầu nhói đau.

“Hỏi em một lần cuối cùng, em có từng yêu anh không?” - Anh chăm chú nhìn cô, đôi mắt hổ phách lấp lánh, như mong chờ câu trả lời của cô sẽ là ‘có’.

“Không hề. Người đàn ông trước giờ tôi yêu chỉ có mình Lăng Tử Thiên mà thôi” - cô nói không chút do dự.

Đã không đến được với nhau, vậy thì cần gì cho nhau hy vọng.

Cho hy vọng, chỉ làm hai bên tổn thương sâu sắc. Đến cuối đời cũng vẫn là không thể xoa dịu.

Ánh mắt anh vẫn không rời khỏi cô, ánh mắt ấy như muốn nhìn thấu cô, nhìn thấu suy nghĩ trong lời nói của cô, nhưng vẻ mặt cô lại không chút thay đổi.

Tối qua, cô nói yêu anh, là do anh nghe nhầm ư.

Là do anh khao khát tình yêu của cô nên tự biên tự diễn ư?

Mạc Tư Thần lắc đầu, sao mình lại si tình đến mức này? Đã biết rõ cô chỉ yêu mình anh ta, vì sao lại còn mong chờ câu trả lời của cô?

Mạc Tư Thần à, mày tại sao lại thích hành hạ bản thân?

Anh không nói, cô không nói, không khí liền trở nên yên tĩnh. Cuối cùng vẫn là cô lên tiếng phá tan bầu không khí bức bối này - “Mạc tổng, tôi đi trước”

Hai chữ ‘Mạc tổng’ như cây gậy đánh thẳng vào tim anh. Anh hiểu chứ, sao lại không hiểu, cô là đang vẽ vạch gianh giới với anh, là đang đẩy anh ra khỏi thế giới của cô.

Nhìn bóng dáng nhỏ bé của cô dần khuất sau cánh cửa, anh cười nhạt.

Mười năm yêu cô ngoài đau đớn thì chẳng nhận được cái gì nữa. À không, còn có, chính là sự phũ phàng của cô....

Hốc mắt Mộc Tâm đã đỏ hoe, cô chạy thật nhanh xuống phía cuối hành lang, liếc nhìn xung quanh, thấy không có người cô mới ngồi xổm xuống khóc thật to.

Tư Thần à? Tại sao lại ngăn chặn kế hoạch của em? Tại sao?

Vì cái gì mà anh luôn muốn một mình hứng chịu cơ chứ? Vì cái gì?

Sao em lại không hiểu anh đã muốn làm gì, có phải anh muốn thay em giết chết Lăng Tử Thiên không?

Nhưng Tư Mạc à, em muốn chính bản thân mình tự tay giết chết anh ra, như vậy, em mới có thoải mái mà sống tiếp.

Hai tiếng chỉ để khóc, mắt Mộc Tâm đã sưng phồng cả lên.

Cô cầm lấy chiếc điện thoại, mở ra xem thì toàn thấy Mạc Nhan gọi gần trăm cuộc.

Gọi lại thì không ai bắt máy.

[...]

Ngày hôm sau, ti vi đưa tin đêm ngày hôm qua, có một cô gái uống say bí tỉ, không biết trời đất là gì, lao ra đường, bị xe cán qua, không cấp cứu kịp thời nên tử vong.

Được biết người nạn nhân chính là Mạc Nhan, thiếu phu nhân của Lăng gia...

Nhìn tin tức trên tivi, lòng Mộc Tâm không hiểu sao lại đau đến giữ dội...

“Tâm Nhi, em thấy tôi giải quyết thế nào? Ai bảo cô ta không chịu ký đơn ly hôn, nên tôi đành phải giết chết cô ta thôi” - đọc dòng tin nhắn do Lăng Tử Thiên gửi đến, sống lưng Mộc Tâm lạnh buốt từng cơn.

24. Chương 24

Lăng Tử Thiên, anh đúng thật là tàn nhẫn!

Năm xưa, nếu không có Mạc Nhan, Lăng thị của anh làm sao có thể lớn mạnh đến mức này. Để rồi khi gặp khó khăn, anh lại nhẫn tâm xưa bỏ cô ấy, à không, là nhẫn tâm giết chết cô ấy.

Chỉ vì muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân này, anh lại dùng đến tận cả cách giết người ư?

Lăng Tử Thiên, anh độc ác như vậy, chắc chắn sẽ gặp quả báo. Mà quả báo ấy, cũng sẽ do chính tay tôi ban cho anh.

Nhờ người điều tra, Mộc Tâm cầm bó hoa hồng trắng, đi đến nơi chốn cất Mạc Nhan.

Dù gì cũng là lỗi của cô. Nếu cô không bảo Mạc Nhan kéo dài thời gian, cô ấy cũng không chết thảm hại như thế này.

Mạc Nhan! Xin lỗi cô!

Mộc Tâm cúi thấp đầu. Trong lòng dâng lên cảm xúc khó nói. Ba năm trước, chỗ thành tình địch, ba năm sau, liền trở thành đối tác...

Nếu năm xưa, cô không xen vào tình cảm giữa tôi và Lăng Tử Thiên, giờ chắc sẽ không xảy ra nhiều chuyện bi thương như vậy.

Đúng thật, người tính không bằng trời tính...!

“Mạc Nhan, đừng lo, tôi sẽ thay cô trả thù, cũng là trả thù cho bản thân tôi” - Mộc Tâm lẩm bẩm, hốc mắt đã đỏ hoe, từng giọt nước mắt trực trào muốn rơi ra nhưng lại bị chính cô gắt gao kìm nén.

Cô không được khóc, không được. Phải mạnh mẽ lên, như vậy mới có thể trả thù cho Mạc Nhan và chính bản thân của mình.

“Thấy chưa, chỉ vì em muốn trả thù mà hại cả người vô tội” - Mạc Tư Thần không biết đến từ bao giờ, anh cũng cầm bó hoa hồng trắng, lạnh lùng nói.

“Trên con đường trả thù, cần phải hi sinh ai, thì kẻ đó phải chết” - Mộc Tâm quay người bước đi. Dùng một câu nói ngắn gọn để đáp lại anh.

“Tâm Tâm, em điên rồi” - ý nghĩ trong lời nói của cô khiến anh sững người. Cô nói, chỉ trả được thù, thì có ai chết đâu liên quan gì đến cô.

Mộc Tâm! Em đã trở thành kẻ máu lạnh từ bao giờ?

“Tôi chưa từng muốn thế này, chỉ là không tàn nhẫn, không độc ác thì mãi mãi sẽ chỉ là con rùa rụt cổ trong thế giới này” - cô nói rồi bước chân càng lúc càng nhanh.

[...]

Trong phòng chủ tịch của Chu thị...

“Chu lão gia, lâu lắm không gặp” - chất giọng bông đùa của Lăng Tử Thiên vọng vào.

Chu Thừa Mạc đặt bút xuống, ngửa mặt lên nhìn Lăng Tử Thiên.

“Cậu đến đây có việc gì?” - Chu Thừa Mạc đẩy gọng kính, giọng nói âm trầm.

“Lão già như ông, thật ngu ngốc, ông lại đem những 20% cổ phần đưa Mạc Tư Thần, ông coi tôi là gì? Hay là ông muốn đợi lúc tôi và cháu gái của ông kết hôn, tôi sẽ điên cuồng hành hạ cô ta” - Lăng Tử Thiên chống tay lên bàn, nghiêng răng nói.

Chu Thừa Mạc không nói, ông vẫn bình tĩnh xem tài liệu, nhưng bàn tay lại đang lén bật phần mềm theo dõi.

“Tôi sẽ cho người luôn phiên cương bức cô ta...”.

“Sẽ cho người thay nhau làm cho cô ta thoả mãn”.

“Phải công nhân, ông có cô cháu gái xinh đẹp, chỉ cần nhìn thôi đã muốn đem cô ta nhét xuống dưới thân”.

“Thoả mãn cô ta xong, sẽ cho người cắt từng bộ phận của cô ta...”.

“Cho cô ra chết không toàn thây”.

“Dem xác cô ta cho chó gặm, chó tha...”.

Những lời bản thủ đê tiện của Lăng Tử Thiên khiến bệnh tim của ông tái phát.

Ông loay hoay lấy thuốc nhưng lại bị Lăng Tử Thiên mạnh mẽ hất tung..

Ông bò xuống nhặt, hơi thở đã vì bệnh tim mà càng trở nên nặng nề.

“Nhặt thuốc? Đừng hòng” - anh ta điên cuồng đá mạnh vào người Chu Thừa Mạc.

“Cầu xin tôi, tôi đưa thuốc cho ông” - Lăng Tử Thiên điên cuồng cười, nhìn bộ dạng chật vật của Chu Thừa Mạc, đáy lòng càng cảm thấy vui.

1 phút...

2 phút...

3 phút...

Người phía dưới không động tĩnh, Lăng Tử Thiên đưa tay đặt lên mũi ông, không...còn thở nữa rồi...!

Về mặt Lăng Tử Thiên không biến sắc.

Lão già thối thây, ai bảo ông đem cổ phần đưa Mạc Tư Thần, chết cũng là đáng...!

Anh phải tay, cao ngạo rồi đi...

[...]

Trên đường trở về Chu gia, Mộc Tâm nhận được điện thoại của thư ký Chu Thừa Mạc, giọng anh ta run rẩy, đầy sợ hãi - “Đại tiểu thư, lão gia....”.

25. Chương 25

Nghe tin từ thư ký của Chu Thừa Mạc, tim cô dường như ngừng đập trong giây lát.

Đau đớn, sợ hãi hoà quyện vào làm một như muốn cướp đi sinh mạng nhỏ bé này.

Cô có phải quá vô tâm không? Cô có phải quá quan tâm đến việc trả thù rồi không? Cô có phải là một đứa cháu bất hiếu không? Đến việc ông bị bệnh tim còn không biết.

Mộc Tâm à? Mày từ bao giờ đã trở thành một kẻ vô tâm, trở thành một kẻ trong lòng chỉ biết có hận thù...?

Quay đầu xe, dùng tốc độ nhanh nhất để lái thẳng đến bệnh viện.

Cô có thể cảm nhận được tim mình giờ đập mạnh như thế nào.

Cái cảm giác sợ hãi ấy khiến cô như phát điên.

Bao năm nay, cô chưa từng biết sợ là gì? Chưa từng.

Chỉ hiểu được cái cảm giác ấy khi đứa con cô mang trong bụng chín tháng mười ngày bị bác sĩ tuyên bố đã chết vì quá yếu.

Vì trả thù, cô mất đi anh, mất đi người mình yêu thương nhất. Giờ đến cả ông cũng rời xa cô, cô biết lấy gì làm động lực sống đây?

Một mình chạy trên hành lang không một bóng người, lòng cô rét lạnh. Dường như cô thấy tử thần đến rồi, thấy tử thần đến cướp đi sinh mệnh của ông.

“Đại tiểu thư, cô đến rồi!” - người thư ký thấy cô đã đến, nét mặt hoảng hốt tột độ cùng sợ hãi mới bắt đầu vui đi một chút.

“Ông đã vào trong bao lâu rồi?” - Mộc Tâm nhìn về phía cánh cửa bóng loáng. Lòng càng thêm sợ hãi.

“Đã hai tiếng rồi”.

1 tiếng nữa lại trôi đi...

Tiếng bước chân mạnh mẽ càng ngày càng đến gần, Mộc Tâm ngẩng đầu, ánh mắt cô và Mạc Tư Thần giao nhau.

“Sẽ không sao đâu” - nhìn cô bây giờ hệt như cô gái ba năm trước trong bệnh viện. Chỉ biết có sợ hãi...

Anh đi đến ngồi bên cạnh cô, Mộc Tâm vừa nhìn thấy anh thì như cá gặp nước, lao vào lòng ngực anh khóc thật to, cứ như muốn trút hết mọi gánh nặng trong lòng.

Mạc Tư Thần hơi sững người, anh đưa tay vỗ nhẹ lưng cô - “Không sao đâu, chắc chắn ông sẽ không sao đâu”.

“Ông đã vào đây ba tiếng rồi, anh nói xem, có phải ông gặp chuyện gì rồi hay không?” - cô ngược đôi mắt đầy nước nhìn anh.

“Không có” - giọng anh cứ trầm áp như vậy, càng khiến cô thêm an tâm.

“Ting” một tiếng, điện thoại trong túi Mạc Tư Thần vang lên, liếc qua một chút, anh buông cô ra - “Tâm Tâm, nhìn em càng ngày càng gầy, để anh đi mua một chút cháo nhé”.

“Được”.

[...]

Mạc Tư Thần đi đến phía cuối hành lang...

“Mạc tổng, trong văn phòng của Chu lão gia, có tìm thấy đoạn video này, đối chiếu với lời nói của bảo vệ, đích thực, Lăng Tử Thiên có đến” - Anh ta cung kính đưa đoạn video cho Mạc Tư Thần.

Anh bật lên xem, từng câu từng chữ của Lăng Tử Thiên như muốn thiêu đốt con tim anh. Cùng là đàn ông, vì sao anh ta lại có thể làm nhiều chuyện ác như vậy?

Chỉ vì Chu lão gia cho anh cổ phần, anh ta liền muốn giết ông ư?

Lăng Tử Thiên, anh đến một con súc vật còn không bằng.

Một người không có tính người như anh, nên chết đi.

“Tuyệt đối đừng để Mộc Tâm biết” - Mạc Tư Thần cẩn thận dặn dò, để cô biết, anh cũng không biết cô có thể làm chuyện đại đột gì.

Vừa quay người, anh liền đối diện với khuôn mặt hốc hác của cô...

“Đưa đây” - hai chữ thật đơn giản, nhưng lại cho anh biết, cô đã nghe hết rồi.

“Cậu đi mua cháo đi” - Mạc Tư Thần nói với người áo đen kia.

“Đưa cho em” - Mộc Tâm lập lại, ngữ khí đã cao lên đôi chút.

“Mạc Tư Thần, anh đừng hòng giấu em...em biết ông bị như vậy là do Lăng Tử Thiên làm. Anh đưa đây cho em đi” - cô tuyệt vọng nói.

“Anh đưa cho em, em sẽ đi đến báo cảnh sát sao? Hay là cầm đoạn video này, để có động lực giết chết Lăng Tử Thiên?” - anh khẽ giễu hời.

“Anh đúng là hiểu em. Có nó, em mới có thêm ý chí muốn giết người”.

“Tâm Tâm, đừng sai rồi lại sai nữa”.

“Không thể, em đã lún quá sâu rồi. Nếu anh không muốn đưa cũng được, dù gì em cũng biết hết rồi”.

Mộc Tâm quay đầu, đi về phía phòng phẫu thuật.

Nếu ông tôi thật sự không qua khỏi, tôi không tiếc cùng anh đồng quy vu tận.

[...]

Những tiếng nữa lại trôi đi, cuối cùng đèn phòng phẫu thuật cũng tắt.

Tất cả bác sĩ tham gia ca phẫu thuật cùng bắt đầu ra.

Họ xếp thành hàng, cúi thấp đầu - “Chu tiểu thư, chúng tôi đã cố hết sức...”

“Không thể nào” - Mộc Tâm ngã nhào xuống nền nhà lạnh như băng.

“Chu lão gia vì được đưa vào bệnh viện quá muộn, nên không thể”.

26. Chương 26

Mộc Tâm hét lên một tiếng đầy thê lương, đôi mắt cô vô hồn nhìn về phía cánh cửa sáng loáng.

Ông mất rồi. Người thân duy nhất của cô cũng bị anh ta giết chết rồi.

“Tâm Tâm” - Mạc Tư Thần nhẹ giọng gọi cô. Anh có cảm giác như cô sắp định làm chuyện gì đó, mà chuyện này, lại liên quan đến sự sống chết của cô.

Lòng ngực anh càng lúc càng đau, nó giống như bị thứ gì đó chèn ép, thật khó thở.

Cô không đáp, khuôn mặt chỉ có vài tiếng đồng hồ mà đã trở nên hốc hác.

Ánh mắt anh và cô giao nhau chừng năm phút, cô mới nói - “Giúp em chuẩn bị hậu sự cho ông”.

Không hiểu sao, sống lưng anh bất ngờ lại buốt. Từng câu từng chữ của cô sao mà lại mang nhiều chết chóc.

[...]

Vô lực bước đi trên hành lang, người người tấp nập qua lại.

Ai đã từng nói, mỗi người đều có một hạnh phúc riêng của chính mình.

Vậy hạnh phúc của cô đâu? Nó đang bơ vơ nơi đâu rồi?

Hồi ấy, chỉ vì nụ cười của Lăng Tử Thiên mà cô vui đến một tuần. Nghĩ lại, cảm thấy mình hết như đứa trẻ ngu ngốc.

Cô đã từng nghĩ, Lăng Tử Thiên chính là hạnh phúc mà ông trời ban cho cô. Nhưng không phải, đây vốn không phải hạnh phúc, đây là cả đau khổ to lớn.

Cô đã làm gì nên tội, để bây giờ lại có ngày hôm nay.

[...]

Sáng sớm mai, Mộc Tâm cầm bó hoa đứng bên trước ngôi mộ Chu Thừa Mạc.

Cô cứ nghĩ, hôm nay trời sẽ đổ mưa, nhưng lại nắng rất to.

Ông trời dường như rất ghét cô, chưa từng chiều theo ý cô một lần.

“Là đứa cháu gái này bất hiếu. Đây có thể cũng chính là cuối cùng cháu đến thăm ông”. Cô lẩm bẩm, nước mắt giờ đã khô kiệt. Trong hoàn cảnh bi thương như vậy, cô lại không khóc. Bởi trong lòng cô chỉ có hận thù, oán hận.

Quay đầu rời đi, nhìn bóng dáng to lớn của Mạc Tư Thần đang đứng bên gốc cây to đợi cô. Sống mũi cay xè.

Cả cuộc đời, chỉ riêng mình người đàn ông này nhẫn nại đợi cô, còn những người khác, chỉ biết quay đầu bỏ đi.

Cả cuộc đời, chỉ có người đàn ông này yêu thương cô như sinh mệnh, sẵn sàng hi sinh tất cả để bảo vệ cô. Thế những, cô lại độc ác, hết lần này đến lần khác đều khiến anh tổn thương.

Chậm rãi bước về phía anh, dưới ánh nắng gay gắt, cô càng thêm yếu đuối, lẻ loi, đơn độc.

“Em muốn đến Chu thị”. Ông mất rồi, công việc của Chu thị càng thêm nhiều, tất cả đều dồn nén lên đôi vai gầy gò của cô.

“Nghỉ ngơi đi, anh lo cho em”. Cô biết anh sẽ nói như vậy. Tư Thần, chỉ có cách này, mới khiến anh không bị liên lụy.

“Được”. Hôm nay cô đặc biệt nghe lời, không có tranh giành với anh khiến Mạc Tư Thần có chút hoài nghi.

Lái xe đưa cô về nhà tổ của Chu thị. Chắc chắn cô đang nằm nghỉ ngơi trên giường, Mạc Tư Thần mới lặng lẽ rời đi.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Mộc Tâm mở mắt, vội lấy chiếc điện thoại đặt bên đầu giường. “Dùng Tiểu Phong, ụ hiếp Lăng Tử Thiên”.

Chuyện đã đến mức này, chỉ còn cách lấy người mà Lăng Tử Thiên yêu thương nhất để đánh cược.

Dù có ra sao, cô cũng sẽ không làm hại đến Tiểu Phong, đứa bé là vô tội. Cô chỉ gì nó để trừng trị người cha tàn ác.

Xin lỗi. Tiểu Phong...!

Bất giác, lồng ngực của Mộc Tâm đau dữ dội....!

Ông trời đã khiến cô phải tàn nhẫn, cô không thể làm trái được. Có độc ác, có nhẫn tâm, mới sống sót được trong cái thế giới dơ bẩn này.

Lăng Tử Thiên không sai, chỉ là anh ta quá nhẫn tâm, vì chính bản thân mình mà không tiếc giết người.

27. Chương 27

“Cái gì cơ?”. Lăng Tử Thiên đang ngồi đọc văn kiện, bất ngờ đứng dậy, đập mạnh tay xuống bàn, chất giọng khản trương cho thấy anh quan tâm chuyện này nhiều bao nhiêu.

“Tôi đến trường đón tiểu thiếu gia, nhưng cô giáo đã bảo có người đến đón...”. Quản gia nơm nớp lo sợ, thanh âm vì sợ hãi mà không rõ.

“Bốp”. Ngay lập tức, đầu bên kia liền có tiếng đập vỡ, bình hoa thời Lê đất tiền đã bị Lăng Tử Thiên đập nát. Trên khuôn mặt điển trai của anh gân xanh nổi lên nhìn càng kinh người. “Phái người đi điều tra xem, kẻ nào dám bắt Tiểu Phong, tôi sẽ giết kẻ đó”.

Những âm thanh kia truyền vào điện thoại khiến toàn thân người quản gia run run, ông ta lắp bắp đáp: “Vâng...thưa thiếu gia”.

Ngắt điện thoại, Lăng Tử Thiên liền rơi vào trầm tư, kẻ có thể đón được Tiểu Phong đi thì chỉ có thể là Mạc Nhan, nhưng cô ta đã chết rồi, vậy có thể là ai? Là ai không sợ chết mà đắc tội với Lăng Tử Thiên này?

Kể từ sau lần Chu Thừa Mạc chết, đã có vô số có tập đoàn lớn thi nhau đầu tư vào Lăng thị nên Lăng thị mới có thể duy trì được. Ai cũng biết, trên thương trường, Lăng thị cũng là một tập đoàn có tiếng tăm, chỉ là tại đắc tội với Chu gia nên mới suýt phá sản.

Ngồi xuống ghế tổng tài, hai tay Lăng Tử Thiên chậm rãi gõ lên mặt bàn. Dù là ai anh cũng phải giết bằng sạch, động đến người của Lăng gia không tàn phế cũng là chết!

“Cốc. Cốc”. Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa. Lăng Tử Thiên thu hồi ánh mắt sắc lạnh, bắt đầu vùi đầu vào làm việc, chất giọng trầm ấm vang lên: “Vào đi”.

Cánh cửa chậm rãi mở, Mạc Tư Thần từ tốn đi vào: “Tôi đến đây là để báo cho Lăng tổng một câu, Chu thị chúng ta, đã khởi động kế hoạch thu mua Lăng thị”.

Từng chữ rất rõ ràng, sắc mặt của Lăng Tử Thiên thay đổi trong chốc lát, nhưng rất nhanh lại trở lại bình thường. Anh ta đặt chiếc bút máy xuống. Ngẩng đầu đối diện với Mạc Tư Thần: “Cảm ơn Mạc tổng đã nhắc nhở”.

“Không có gì, à, chúng tôi thu mua cũng được 50% cổ phần của Lăng thị rồi, Lăng tổng nên cẩn thận một chút không thì chức vị tổng tài không biết sẽ lại do ai kế thừa đâu”. Mạc Tư Thần trêu chọc một tiếng rồi rời đi.

Mục đích của anh ngoài đến đây thông báo thì chính là xem xem Lăng Tử Thiên có hành động gì mới hay không?

[...]

Trong nhà hàng năm sao, Mộc Tâm chọn bàn ngồi bên cửa sổ, đối diện là bóng dáng nhỏ nhắn của Tiểu Phong.

“Ăn chậm thôi nào”. Cô rút một tờ giấy ăn đưa lên lau miệng cho Tiểu Phong, động tác rất cẩn thận hết như một bà mẹ đang chăm sóc đứa con của mình.

“Ngon quá”. Tiểu Phong ngược lên nhìn Mộc Tâm một cái rồi lại cúi xuống ăn tiếp món tráng miệng.

Nhìn đứa trẻ đối diện ăn một cách đáng yêu như vậy, lòng cô lại nhói đau. Nếu năm xưa, con của cô không bị Lăng Tử Thiên giết, thì chắc sẽ đáng yêu hơn Tiểu Phong gấp trăm lần.

Ngồi nhìn một lúc lâu, Mộc Tâm mới lờ đi điện thoại. ‘Tách’ một tiếng, hình Tiểu Phong lập tức được lưu vào điện thoại. Ấn gửi tin cùng tám ảnh và một dòng chữ “Không biết, nó có tác dụng đối với anh không đây?”.

[...]

“Tĩnh”. Điện thoại Lăng Tử Thiên vang lên, anh vội tay lên, mở ra xem, không ngờ lại thấy được...

Mộc Tâm! Cô giỏi thật!

Nếu tôi không giết được cô, tôi không phải là Lăng Tử Thiên.

Dám động đến con trai tôi, tôi sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết.

28. Chương 28

Lăng Tử Thiên lập tức nhấn lại, cơn giận của anh chỉ tóm gọn trong hai từ: “Muốn gì?”.

Bên kia, khoé môi Mộc Tâm cong lên, vút điện thoại xuống bàn, ‘cạch’ một tiếng rõ lớn khiến Tiểu Phong giật mình.

“Tiểu Phong, con ăn xong chưa?”. Mộc Tâm đưa tay lên nựng má đứa trẻ, cảm thấy thật thích thú khiến cô không muốn buông ra.

Tiểu Phong à, xin lỗi vì cô đã lợi dụng cháu! Xin lỗi! Tiểu Phong! Cô cũng không muốn lợi dụng một đứa trẻ, nhưng chỉ còn cách ấy, mới có thể trừng trị ba cháu.

Mộc Tâm thờ dài nhìn đứa trẻ, vẻ mặt ngây ngô của nó khiến cô cảm thấy tội lỗi. Chỉ vì muốn trả thù ba nó mà lợi dụng nó...

Mộc Tâm, đã từ bao giờ, mày đã trở thành một kẻ bất chất thủ đoạn, lợi dụng cả một đứa trẻ nữa chứ?

“Tiểu Phong, cháu có muốn đi ăn thêm ly kem không?”. Chất giọng nhẹ nhàng mà ấm áp của cô đã sớm lấy được thiện cảm từ Tiểu Phong.

“Có ạ”. Tiểu Phong vẫn đang càn quét món tráng miệng, cũng chẳng ngửa mặt, vẫn chăm chú ăn.

Hơn nửa tiếng sau, Tiểu Phong mới ăn xong, Mộc Tâm tính tiền rồi dắt nó đến một quán kem gần đây nhất.

Ký ức lại bất chợt ủa về...

Quán kem này, Mạc Tư Thần đã từng đưa cô đi. Là quán kem mà anh tỏ tình với cô, cũng là quán kem, cô từ chối anh, làm tổn thương anh.

Mộc Tâm thở dài, đã mấy năm chưa trở lại, nó cũng chẳng có thay đổi gì lớn, vẫn chỉ là một quán ăn đơn sơ, với vài chiếc bàn và ghế nhựa.

Mộc Tâm gọi một ly kem trái cây cho Tiểu Phong, còn mình thì ngồi ngắm nó ăn.

Cô cũng chẳng hiểu bản thân mình muốn gì nữa? Đến cô chẳng rõ, mình là lợi dụng Tiểu Phong để trả thù hay chỉ muốn ở bên cạnh nó một lúc.

Đứa trẻ này, sinh ra đã sống trong nhung lụa, sống trong sự đùm bọc của ba mẹ, sự che chở của người ba, sự yêu thương của người mẹ. Nhưng từ khi cô xuất hiện, thế giới của nó dường như đã bị đảo lộn. Ba và mẹ cãi nhau, ba nó vì muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân này mà dàn xếp một vụ tai nạn giả.

Thời gian trôi đi khá nhanh, thấp thoáng, bầu trời đã tối đen. Mặt trời cùng những tia nắng xinh đẹp đã được thay thế bởi mặt trăng, cùng ánh điện đường phố.

Mộc Tâm nắm tay Tiểu Phong cùng nhau bước đi trên con đường nhộn nhịp, nhìn họ hết như hai mẹ con, thật hạnh phúc.

Đưa Tiểu Phong đến khách sạn, cô mới bật điện thoại. Hơn hàng trăm cuộc gọi đều là của Mạc Tư Thần.

Cô biết, anh đã biết cô muốn làm gì.

Và cô cũng sẽ biết, anh sẽ là người đầu tiên ngăn cản.

Trong cuộc đời này của cô, điều cô cảm thấy ngu ngốc nhất, chính là đi yêu Lăng Tử Thiên, lại còn là dùng toàn bộ trái tim, tình cảm để yêu thương anh ta, nhưng đổi lại là hàng trăm, hàng triệu tổn thương.

Cuộc đời này, cái cô sai nhất, chính là luôn làm tổn thương người yêu cô nhưng sinh mệnh chỉ vì một kẻ tàn ác.

Tư Thần! Xin lỗi anh....!

Anh hãy quên em đi.....! Đừng vì một người con gái như em mà bỏ lỡ cả cuộc đời

29. Chương 29

Không khí nhộn nhịp đã dần trở thành yên ắng, đường phố đông đúc giờ đã chẳng còn một ai.

Khi màn đêm buông xuống, cũng chính là lúc, nỗi buồn cùng nỗi đau hay sự bi thương ủa về, lấp đầy tâm trí.

Yên lặng nhìn Tiểu Phong nằm ngủ, thằng bé ngủ rất say, ánh trăng rơi xuống khuôn mặt ngây thơ, non nớt.

Không biết đã từ bao giờ, cô lại thích ở bên cạnh đứa trẻ này như vậy.

Đứng bên kia sổ, từ trên cao nhìn xuống con đường tối đen không thấy bóng người.

Khi vẫn còn ở Mỹ cùng Mạc Tư Thần, cô chưa từng khóc, cũng cười rất nhiều, nhưng từ sau khi về nước, mọi thứ liền thay đổi.

Nhiều khi cô tự hỏi, nếu lần đó, anh không đồng ý để cô về nước, giờ mọi chuyện có thay đổi hay vẫn là cục diện bế tắc như vậy?

Nhưng cô nghĩ rằng, nếu cô không trở về, bốn người sẽ sống cuộc sống của riêng mình, cô và Tư Thần sống cuộc sống của riêng hai người, cùng nhau tạo dựng sự nghiệp bên Mỹ, còn Mạc Nhan và Lăng Tử Thiên vẫn sẽ hạnh phúc như trước.

Người tính, luôn luôn không thể sánh với trời. Dù con người có tính toán tỉ mỉ tới đâu cũng không thể bằng ông trời.

Lắp thẻ sim mới mua vào điện thoại, thuận thực nhấn gọi một dãy số: “Lăng Tử Thiên, khỏe chứ?”.

Đợi một lúc, chất giọng trầm áp của Lăng Tử Thiên vang lên, không quá vội cũng chẳng quá nhanh, ngược lại giọng điệu thông thả, không lộ ra vẻ lo lắng: “Gặp tại đâu? Tâm Nhi, nói xem em muốn tôi trao đổi thứ gì?”.

Hai chữ ‘Tâm Nhi’ khiến da gà của Mộc Tâm nổi lên, nghe thật ghê tởm. Từ khi anh ta ném lọ thuốc tránh vào người cô, đã không đủ tư cách gọi hai tiếng này.

“10 giờ tối. Nơi chúng ta tổ chức hôn lễ vào ba năm trước. Tử Thiên, không biết anh có nhớ không?”. Đầu bên kia truyền đến tiếng cười dịu dàng của Mộc Tâm.

“Nhớ chứ, tôi sẽ đến đúng giờ”. Lăng Tử Thiên nói xong rồi cúp máy, cũng chẳng có thêm lời dư thừa.

Nhà thờ đó là một nhà thờ nằm gần bãi biển, diện tích cũng không quá rộng như lại rất thông thoáng. Để đến được nhà thờ ấy, cần đi qua một rừng cây cổ thụ to lớn, và nơi đó, cũng chính là nơi, mà nhiều cặp vợ chồng đến chụp ảnh cưới, khung cảnh xanh mát cùng không khí dễ chịu chính là nguyên nhân nhà thờ ấy được biết đến.

Thời gian trôi đi đúng thật rất nhanh, thấp thoáng đã ba năm rồi, anh vẫn chưa quay lại nơi đó. Kể cả khi cưới Mạc Nhan, dù cô ta có năn nỉ ấy tổ chức đám cưới ở nơi đó, anh cũng nhất quyết không đồng ý.

Bởi nơi đó, chỉ thuộc về mình một người, chỉ thuộc về một đoạn ký ức của anh và người đó.

[...]

Mộc Tâm vẫn không ngủ được, mở điện thoại lên xem thì thấy không ít tin nhắn và cuộc gọi nhỡ, đều là của Mạc Tư Thần.

“Em đang ở đâu?”.

“Em ăn cơm chưa?”.

“Trời trở lạnh, nhớ mặc áo thật ấm”.

“Tâm Tâm, dù em làm cái gì, có sai hay là đúng, anh vẫn luôn đứng về phía em”.

“Chăm sóc thật kỹ cho Tiểu Phong và chính bản thân”.

Chỉ đôi lời đơn giản nhưng lại khiến cô muốn khóc. Anh vẫn luôn như vậy, vẫn luôn là người chăm sóc, che chở, bảo vệ cô. Dù cho cô có làm tổn thương anh sâu bao nhiêu, anh vẫn luôn bảo vệ cô, vẫn luôn yêu thương cô.

Ngày mai cũng sắp đến rồi, là ngày mình cô đối diện với Lăng Tử Thiên, là ngày cô trả xong thù.

Nhưng với tính cách của anh ta, một là cô chết, hay là anh ta chết, hoặc là cả hai cùng chết...!

30. Chương 30

Không biết từ lúc nào, mặt trời đã nhô lên, chiếm lấy vị trí của mặt trăng, rọi những tia nắng xinh đẹp nhất xuống dưới mặt đất.

Mộc Tâm vươn mình một cái, quay lại nhìn thì thấy giường trống không, hoá ra Tiểu Phong đã tự mình đi đến nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Đứa bé này, càng lúc cô càng cảm thấy đáng yêu.

Đường phố đã bắt đầu nhộn nhịp, không còn vắng vẻ yên tĩnh của mười mấy tiếng trước.

“Tiểu Phong, con có cần cô giúp không?”. Mộc Tâm đứng dựa vào cửa, khẽ nói.

“Dạ, không đâu”. Tiểu Phong quay sang nhìn cô, trong miệng còn có bàn chải đánh răng làm hai má hơi phồng, nhìn cực kỳ dễ thương.

Thấy Tiểu Phong không cần mình giúp đỡ, cô xoay người đi vào trong, nằm xuống giường định chớp mắt một chút, nhưng không biết lại ngủ lâu như vậy. Đến khi hai mắt chậm rãi mở, cảm thấy đầu đau như búa bổ, cả người mệt mỏi chẳng muốn nhúc nhích.

“Cô không sao chứ?”. Tiểu Phong nắm lấy bàn tay cô, lắc nhẹ.

“Nghỉ ngơi đi”. Chất giọng trầm lắng vang lên như đánh thức tâm trạng của Mộc Tâm. Sao anh lại ở đây? Câu hỏi đầu tiên cô muốn mở miệng hỏi nhưng lại không dám.

Như nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh đáp: “Thấy em ngủ lâu quá, Tiểu Phong lấy điện thoại của em gọi cho anh. Tâm Tâm, em lại không nghe lời, lại không chăm sóc cho bản thân”.

Thấy Mạc Tư Thần đang trách móc Mộc Tâm, Tiểu Phong chun chun cái mũi nhỏ xinh, miệng hỏi chu lên, làm bộ cáu giận nói: “Chú đừng mang cô Mộc Tâm như vậy mà. Cô ấy cũng đâu có muốn”.

Ánh mắt Mạc Tư Thần có chút phức tạp. Tình cảm giữa cô và Tiểu Phong đã thân đến mức nào rồi? Còn cô, đã biết thân phận của đứa trẻ này hay chưa?

“Tư Thần, đã mấy giờ rồi?”. Mộc Tâm dáng vẻ nơm nớp lo sợ hỏi.

“9h30 tối”. Mạc Tư Thần bước đến chạm tay vào trán cô. Vẫn rất nóng!

Cô sững người, không ngờ mình đã ngủ lâu như vậy. Vội vàng bật dậy nhưng lại bị Mạc Tư Thần ngăn cản.

“Em muốn đi đâu?”. Giọng anh lạnh lẽo đến đáng sợ.

“Em còn có việc”.

“Việc gì? Việc bắt Tiểu Phong đi uy hiếp Lăng Tử Thiên sao? Mộc Tâm, em quá ngây thơ rồi. Em nghĩ anh ta là ai mà để em uy hiếp chứ? Ngoan ngoãn ở lại đây cho anh”. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh tức giận đến như vậy. Hai hàng lông mày của anh cau lại, giọng điệu lại lạnh lẽo, không có chút cảm xúc.

“Phải thử chứ! Biết đâu lại được!”. Cô vẫn ngoan cố đáp lại.

“Lăng Tử Thiên là kẻ thế nào, em hiểu rất rõ. Anh ta mưu kế, tàn ác ra sao, em lại càng rõ. Em nghĩ chút mách khéo này của em mà đòi đi trả thù anh ta ư? Mộc Tâm, em đi đến đây chỉ có con đường chết mà thôi”.

“Dù gì cũng sẽ phải chết, cứ sao lại không đi? Mạc Tư Thần, anh chẳng có tức cách gì khuyên ngăn em cả. Tránh ra”.

Đúng như cô nói, anh có tư cách gì đây? Chồng cũ chắc? Thế nhưng anh để cô đi, lại càng không thể.

“Trước khi ông mất, đã giao cho anh nhiệm vụ chăm sóc em. Vậy đủ chưa?”. Anh nhàn nhạt trả lời.

“Anh không cho em đi đúng không? Vậy được, em chết. Mạc Tư Thần, em hỏi anh một lần nữa, để em đi hay nhìn em chết”. Mộc Tâm vớ lấy chiếc cốc đặt trên đầu giường. Đập vỡ, nhặt một mảnh thủy tinh kề lên cổ.

“Em điên rồi, Mộc Tâm, em điên rồi. Em nhớ cho kỹ, dù em có chết ở đây, anh cũng cương quyết không để em đi”. Mạc Tư Thần nói xong quay người bỏ đi. Khoá cửa nhốt cô và Tiểu Phong ở đây.

Đồng hồ đã điểm đến 9h50 phút... Thời gian gặp mặt chỉ còn đúng 10 phút ngắn ngủi. Nếu không đi, không có cơ hội nữa.

“Cô phải cô rất muốn ra ngoài đi chơi không?”. Tiểu Phong ngây thơ hỏi.

“Đúng vậy, cô rất muốn, rất muốn dẫn Tiểu Phong đi chơi thật vui”. Cô đưa tay xoa đầu Tiểu Phong, cảm thấy mắt của đứa bé này sao lại giống mình đến thế.

“Đây nè”. Tiểu Phong móc trong túi áo nhỏ xinh một chiếc chìa khoá. Là chìa khoá cửa của phòng.

“Con lấy ở đâu vậy?”. Mộc Tâm cầm lấy chiếc chìa khoá hỏi.

“Lúc cô và cái chú to lớn ấy cãi nhau, Tiểu Phong đã lên đi lấy nó. Vì Tiểu Phong nghĩ, cô cũng giống như Tiểu Phong, rất muốn đi chơi. Khi ở nhà cũng vậy, khi mẹ Mạc Nhan không cho Tiểu Phong đi cho, Tiểu Phong lại lên giấu chìa khoá cửa”. Giọng Tiểu Phong non nớt nhưng lại khiến Mộc Tâm cảm động không thôi.

“Tiểu Phong, nếu như tí nữa có gặp ba con, thì cứ tỏ ra không quen biết, dù cô có làm gì con thì cũng không được khóc, nghe chưa?”. Mộc Tâm vừa mặc áo khoác thật dày vào cho nó, vừa dặn dò.

“Nhưng tại sao phải làm thế ạ?”.

“Bởi vì cô muốn tạo bất ngờ cho ba Tiểu Phong”.

“Đạ được”. Tiểu Phong nghe vậy càng phấn khích, còn ngoắc tay với Mộc Tâm giữ lời hứa.

Hai người nhẹ nhàng mở cửa rồi đi ra, vì sợ gặp Mạc Tư Thần nên len theo lối thoát hiểm, đi cửa sau trốn ngoài.

Thời gian chỉ còn lại 3 phút...

Đứng trước ngôi nhà thờ kia, Mộc Tâm hít một hơi thật sâu, cam thật dặn dò lại Tiểu Phong một lần nữa mới mở cửa bước vào.

“Anh đến thật sớm”. Cô nói. Bóng lưng to lớn kia dần dần quay lại. Lăng Tử Thiên quay người đối diện với thân hình nhỏ bé của cô. Cô càng ngày càng gầy đi rất nhiều, cứ như, chỉ cần một làn gió có thể khiến cô bay mất.

“Đương nhiên. Tiểu Phong, về với ba”. Lăng Tử Thiên ngồi xổm, dang rộng hai tay về phía Tiểu Phong.

Ngược lại Tiểu Phong vẫn không động đậy, nó rất ngoan, và cũng rất nghe lời. Nó yên lặng đứng bên cạnh Mộc Tâm, không nói, hai mắt như hai vì sao sáng lấp lánh nhìn chăm chăm Lăng Tử Thiên.

“Nếu anh bước đến đây một bước, tôi lập tức giết chết nó”. Nhìn con dao sắc nhỏ trên tay Mộc Tâm đã kề vào cổ Tiểu Phong, thân hình to lớn của Lăng Tử Thiên run lên, cảm giác như muốn giết chết người đã áp chế cơ thể anh.

“Được, tôi không đến, nói đi, cô muốn gì?”. Anh dừng bước, đút hai tay vào túi quần, lạnh lùng nhìn cô.

“Anh chết đi. Chỉ có anh chết, tôi mới tha mạng cho Tiểu Phong”. Cô càng lúc càng để cao dao sát vào làn da mịn như em bé của Tiểu Phong, động tác bên ngoài thì mạnh mẽ là thế, nhưng bên trong lại cố gắng không khiến Tiểu Phong bị thương.

Tiểu Phong ngửa lên nhìn cô, đôi mắt lấp lánh như đang khích lệ cô, cô diễn thật tốt!

Đối với Tiểu Phong, hành động của cô bây giờ chỉ là diễn kịch mà thôi.

Để đạt được mục đích, đến hành vi tâng tặn lương tâm cô cũng làm.

“Hahaha, muốn tôi chết ư? Dễ như vậy thì chắc giờ tôi sẽ không sống được đến hôm nay mất. Mộc Tâm, bản thân cô cũng chẳng tốt đẹp là mấy, cô vì sao không trách bản thân mình đi”. Anh giấu cợt cười một tiếng, bàn tay đã vì cô nói của cô mà siết chặt.

“Tôi chẳng có gì mà phải trách bản thân cả”.

“Vậy sao....?”.

31. Chương 31

Động tác của anh rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã dành được Tiểu Phong, con dao sắc nhọn trên tay Mộc Tâm cũng vì thế mà cửa vào cổ Tiểu Phong.

Vết thương tuy nhỏ nhưng lại rất sâu, máu từng giọt chảy xuống, đỏ thẫm!

Lăng Tử Thiên nhìn cổ của con trai bị dao cửa, vì quá tức giận nên anh không hề đến ý đến lời nói của mình: “Mộc Tâm, cô ác thật! Nó là con trai cô đấy, sao cô có thể làm thế cơ chứ?”.

Mộc Tâm sững người, mất vài phút cô mới có thể định thần những lời anh ta nói

“Gì cơ? Anh nói gì cơ? Lăng Tử Thiên, anh nói gì? Con tôi không phải bị anh giết chết rồi sao?”. Cô bước thật nhanh đến trước mặt Lăng Tử Thiên, túm lấy cổ áo anh.

“Mạc Tư Thần nói với cô như vậy à? Nếu cô đã nghe thấy rồi, thì tôi cũng nói thẳng luôn. Tiểu Phong, là con của cô với tôi chứ không phải Mạc Nhan”. Hoá ra cô luôn điên cuồng muốn giết chết anh chỉ vì nghĩ anh giết chết con cô ư?

Mạc Tư Thần, anh đúng là tàn độc, chỉ vì muốn cô ta hận tôi mà tính không ít kẻ.

“Anh nói dối. Không phải, Tiểu Phong không phải con tôi. Nó là con của anh với Mạc Nhan, chứ không phải của tôi”. Mộc Tâm lắc đầu, cô gắng thuyết phục bản thân mình không được tin tưởng.

“Cô có thể đi làm xét nghiệm. Năm xưa, khi cô sinh Tiểu Phong ra, tôi chính là người đã đưa nó đi. Còn Mạc Tư Thần, lại lợi dụng điều đó mà khiến cô hận tôi”. Anh rút điện thoại, gọi một cuộc điện thoại, sau đó gặp người nhìn Tiểu Phong: “Không sao, chờ một chút thôi”.

Dù rất đau nhưng Tiểu Phong không khóc, ngược lên nhìn Lăng Tử Thiên: “Ba ba, cô Mộc Tâm có thật là mẹ Tiểu Phong không?”.

“Thật”.

“Yeah, vui quá! Con rất thích”. Tiểu Phong nắm lấy bàn tay Mộc Tâm, vẻ mặt rất vui: “Mẹ ơi, đừng lo, Tiểu Phong, không sao đâu”.

Tâm trạng Mộc Tâm giờ phức tạp, cô không thể tin, không thể. Đứa bé trước mặt cô giờ lại là con cô, cô làm sao tin đây? Đứa bé cô vẫn luôn nghĩ đã bị Lăng Tử Thiên giết chết giờ lại ở trước mặt cô.

Tin Mạc Tư Thần hay tin Lăng Tử Thiên đây?

“Đưa tiểu thiếu gia về”. Lăng Tử Thiên đánh mắt về phía cô một cái, lạnh giọng nói.

Không khí trong nhà thờ trở nên yên tĩnh, hai người không ai mở lời, cho đến khi...

“Đoàng”. Lăng Tử Thiên rút súng bắn thẳng vào cánh tay của Mộc Tâm, mùi máu tanh bốc lên.

“Anh....”. Con đau truyền đến khiến toàn thân Mộc Tâm run run. Đau quá!

“Bắt Tiểu Phong uy hiếp tôi? Cô gan thật”. Đúng là bản tính con người không thể dấu diếm. Tiểu Phong vừa mới được đưa đi, anh ta liền trở thành thú vật, tàn ác!

Lăng Tử Thiên nhặt sợi dây ở góc tường trói chặt cô.

“Mộc Tâm, em có muốn biết tôi vì sao lại đối xử với em như vậy không?”. Hai mắt Lăng Tử Thiên giờ ngập hận thù, đôi mắt sắc lạnh như lưỡi dao đang không ngừng nhắc nhở, hôm nay, cô sẽ chẳng có cơ hội rời khỏi đây

“Tôi không cần”. Vết thương bị đạn bắt vẫn còn rỉ máu, đau thấu tận tâm can. Mộc Tâm cắn chặt răng, cô không rơi nước mắt. Ngay từ khi đến đây, cô đã biết mình sẽ có kết cục thế này rồi. Chỉ là, cô còn chưa nói lời từ biệt với Mạc Tư Thần.

“Em không muốn biết, nhưng tôi lại muốn kể”. Anh cười, giọng nói nhẹ tênh nhưng lại mang theo ý chết chóc.

[...]

Mạc Tư Thần tay cầm túi đồ ăn nóng hổi, một tay mở cửa.

Cánh cửa chậm rãi mở ra, bên trong không một bóng người.

Mảnh thủy tinh vỡ vụn trên sàn nhà đã được dọn sạch.

Túi đồ ăn trên tay anh rơi ‘bịch’ xuống đất...

Cô làm cách nào mà có thể trốn thoát tại đây? Lại còn mang theo Tiểu Phong nữa chứ?

Vội vàng rút điện thoại: “Tìm Chu Mộc Tâm cho tôi. Thời gian là 10 phút, không tìm thấy tự lĩnh hậu quả”.

Ngắt điện thoại, anh thả mình trên chiếc giường lớn, nơi đây vẫn còn lưu lại hương thơm của cô.

Tâm Tâm, em có biết nguy hiểm là gì không? Em có biết quý trọng mạng sống của chính bản thân mình không?

Thời gian từng phút từng giây trôi đi...

Không biết tại sao lúc này thời gian lại trôi chậm như vậy, như thể trôi chậm, để con người có thể ném trái đau thương.

Năm phút đã trôi đi... Vẫn chưa nhận lại thông báo, Mạc Tư Thần gác tay lên trán suy ngẫm một lúc lâu.

“Tình”. Điện thoại rung lên, mở lên xem. “Mạc tổng, ngôi nhà thờ nổi tiếng ven biển”.

32. Chương 32

“Tôi lấy em, căn bản chỉ vì trả thù”. Lăng Tử Thiên nhìn cô, giọng nói lạnh lùng nhưng lại ẩn chứa sự đau thương.

Mộc Tâm không đáp, vết thương kia khiến cô đau đến muốn chết đi sống lại, đến bây giờ máu vẫn còn đang chảy, mùi máu tanh bốc lên trong không khí.

Thấy cô không nói, Lăng Tử Thiên hài lòng nói tiếp: “Em có nhớ chính bản thân mình đã lái xe đâm vào một cô gái chưa? Cũng đúng thôi, em nhớ làm sao được, lúc đấy, Mạc Tư Thần đang thuê người làm mất đi phần trí nhớ ấy rồi”.

“Không...th...ế...n...ào”. Mộc Tâm thều thào nói.

Cô làm sao có thể từng làm ra những chuyện như vậy? Còn Mạc Tư Thần, cũng làm sao có thể làm như thế?

Anh không đáp lại lời cô, nói tiếp: “Cô gái mà cô đâm phải, chính là người mà tôi yêu nhất. Hôm ấy, chúng tôi đã hẹn với nhau đi xem chọn váy cưới, nhưng vì cô, mọi thứ đã tan biến. Tôi lấy cô để trả thù. Hành hạ cô, nhìn cô khóc trong một góc tường, lòng tôi thoải mái vô cùng. Nhiều khi tôi tự hỏi bản thân, trả thù hay tiền tài, địa vị quan trọng hơn, suy nghĩ thật lâu, tôi mới hiểu, tiền tài, danh vọng mới là thứ quan trọng. Tôi quyết định buông tay cô, cho cô trở lại cuộc sống bình thường, rồi kết hôn với Mạc Nhan để phát triển Lăng thị. Nhưng từ khi cô về nước, luôn đối đầu với tôi, từ khi cô về nước, hàng đêm cô ấy xuất hiện trong giấc mơ của tôi, như muốn nhắc nhở tôi phải trả thù”.

Anh dừng lại, tầm mắt rơi vào bộ dạng chật vật của cô, khoé môi câu lên nụ cười thanh nhã. Ba năm trước cũng là bộ dạng thảm hại như vậy, ba năm sau cũng chẳng khác là bao.

Ba năm trước, cô đau khổ vì tình, ba năm sau, cô đau thương vì thù.

Hận thù đan xem phá huỷ của cuộc sống hạnh phúc.

Vì trả thù, cô chọn mất đi gia đình, chọn mất đi Mạc Tư Thần.

Vì trả thù, cô mất đi nhiều thứ quá.

“Mộc Tâm, cô có biết tôi đã từng động lòng với cô chưa? Chỉ vì tính cách của cô thật giống cô ấy. Cô ấy dịu dàng, nhu nhược, xinh đẹp cô cũng có. Nhưng tất cả chỉ là đồng lòng chứ không phải yêu. Đối với tôi mà nói, cô chỉ là thể thân của cô ấy”.

[...]

Trên quốc lộ vắng tanh, chỉ thấy vài chiếc xe ô tô to chạy vụt qua...

Chiếc xe BMW của Mạc Tư Thần phóng ra nhanh, lái về phía nam ven biển - nơi có cô.

Chiếc xe dừng lại trước rừng cây cổ thụ to lớn, Mạc Tư Thần xuống xe, đi bộ vào trong.

Bước chân của anh rất dài phải bằng hai bước của người đi bình thường.

Xuyên qua rừng cây cổ thụ, nhà thờ dần dần hiện ra. Không khí thoáng mát, dễ chịu, nhưng lòng anh thì lại không, trái ngược hoàn toàn.

“Mạc tổng”. Không biết từ đâu, một đám người mặc áo đen nhanh chóng đi qua, vây lấy Mạc Tư Thần.

“Ở đây, đợi tôi”. Anh hạ lệnh, bước chân một lúc một nhanh.

Đứng trước cánh cửa gỗ, anh đưa tay nắm lấy tay nắm cửa, nhẹ nhàng mở ra.

“Mạc Tư Thần, anh muộn 3 tiếng rồi”. Lăng Tử Thiên từ tốn cất lời.

“Muộn? Lăng tổng, tôi dành cho anh và cô ấy thời gian ôn lại chuyện cũ mà”. Mạc Tư Thần như cười như không, anh khép cửa. Tầm mắt bắn thẳng về phía cô gái đang bị quán chặt trên chiếc ghế sắt. Trên cánh tay gãy gò không ngừng chảy máu.

“Đau lòng chưa?”. Lăng Tử Thiên đưa lưng về phía anh, giấu cột hỏi một câu.

“Năm ấy, anh cũng dùng tiền để khiến cô ta mất đi hồi ức về vụ tai nạn đó, còn dùng tiền, để bịt miệng cảnh sát. Cô ta uống say lái xe, còn tông chết người, ít nhất cũng phải ngồi tù. Nhưng anh lại không nhìn cô ta vào trong đó nên mới lợi dụng tiền bạc”.

“Mạc Tư Thần, tôi nói đúng chứ?”.

“Đúng, một chữ cũng không sai”.

“Hai người luôn tự cho bản thân mình là đúng, còn luôn coi tôi là kẻ xấu, bất công, đúng là bất công”. Lăng Tử Thiên không biết từ bao giờ đã đi đến sát Mạc Tư Thần.

Hai thân hình to lớn đối diện với nhau, khí thế cũng chẳng ai hơn ai, ai kém ai.

“Lục Tử Ân, cô ấy chết rất thảm hại, máu me bê bết, khuôn mặt biến dạng, toàn thân ngập máu...”.

33. Chương 33

Nói đến đây, hai mắt Lăng Tử Thiên đỏ hoe, anh giờ hệt như con thú đang bị thương, đau khổ, tuyệt vọng tất cả đều bộc phát.

Mộc Tâm không nói, cô có thể tưởng tượng được cảnh ấy nó đầm máu ra sao?

Hoá ra tất cả đều tại cô, tại cô, vì cô, Lăng Tử Thiên mới chìm trong hận thù, không có gì có thể kéo anh lên nữa rồi.

Không khí liên yên tĩnh đến mức bức bối khó chịu.

“Anh muốn gì?”. Cuối cùng vẫn là Mạc Tư Thần lên tiếng giải vây, giọng nói anh không to cũng chẳng nhỏ nhưng tất cả mọi người có mặt ở đây đều có thể nghe rõ.

“Anh chết, hay cô ta chết?”. Lăng Tử Thiên chỉ tay về phía Mộc Tâm, cánh tay cô nhuộm màu đỏ, máu chảy xuống cả phía áo, một mảng đỏ thẫm hết như đoá hoa bỉ ngạn đang nở rộ.

“Tôi”. Mạc Tư Thần và Mộc Tâm gần như là đồng thanh nói, ánh mắt hai người giao nhau. Mộc Tâm cup mắt tránh ánh mắt của anh.

“Nếu hai người đã thích chết như vậy, chi bằng tôi thoả mãn”. Lăng Tử Thiên tiến ba bước, nhấc khẩu súng lục dưới đất, chĩa thẳng vào mi tâm Mạc Tư Thần.

Đứng trước họng súng, đứng trước sự sống và cái chết, anh không có chút mảy may sợ hãi, chỉ lo lắng anh chết rồi, ai là người cứu cô ra khỏi nơi đây.

“Đừng”. Mộc Tâm hét lên, cơn đau từ cánh tay truyền đến khiến toàn thân cô run nhẹ.

Lăng Tử Thiên không quay đầu, tay vẫn giữ chặt khẩu súng.

“Ba”. Thanh âm non nớt không biết từ đâu vọng vào, Tiểu Phong đẩy cửa, lộ khuôn mặt đáng yêu nhìn xung quanh: “Ba và mẹ, à cả chú to lớn nữa, diễn trò gì mà vui a”.

Cả ba đều lặng im, không một ai đáp lại lời Tiểu Phong.

“Người đâu, mang tiểu thiếu gia về”. Giọng Lăng Tử Thiên lạnh đến mức đáng sợ.

Thấy Lăng Tử Thiên cau mày, Tiểu Phong liền nghĩ rằng ba nó không vui, liền chạy thật nhanh đến, ôm lấy cái chân của Lăng Tử Thiên, giọng nói nũng nịu: “Ba ba, Tiểu Phong sai rồi, ba ba đừng giận con, đừng bắt con về nhà. Ở nhà tối lắm, con sợ lắm”.

Nhìn dáng vẻ sắp khóc đến nơi của con trai, Lăng Tử Thiên không đành lòng, anh cúi người, nhéo chiếc mũi nhỏ xinh của Tiểu Phong: “Tiểu Phong ngoan, con phải nghe lời, ở nơi này rất nguy hiểm, có con chó sói, và có cả những con ma hay đi bắt những đứa trẻ hư nữa, thế nên con nghe lời ba, đi theo những chú kia về nhà nhé”.

“Không, con không về đâu, có ba và mẹ ở đây, con không sợ”.

Nhân lúc Lăng Tử Thiên dỗ Tiểu Phong, Mạc Tư Thần chạy đến gỡ trói cho cô.

“Đoàng”

“Đoàng”

“Đoàng”

Tiếng súng vang lên, cả nhà thờ ngập tràn mùi máu.

Mạc Tư Thần sững sờ nhìn cô. Cô lại ngu ngốc đỡ đạn cho anh. Ngu xuẩn, Mộc Tâm em thật ngu xuẩn.

Nhanh tay rút súng bắn trả Lăng Tử Thiên.

“Đoàng”

“Đoàng”

“Đoàng”

“Đoàng”

“Đoàng”

Không kịp đề phòng, Lăng Tử Thiên hứng trọn năm viên đạn. Bàn tay đang bịt kín tai cho Tiểu Phong dần dần buông lỏng, thân hình to lớn không chịu đựng nổi mà ngã nhào xuống nền nhà lạnh cứng.

“Ba ba”. Tiểu Phong hét lên, một đứa trẻ mới ba tuổi làm sao có thể chịu đựng một cảnh như thế này cơ chứ?

[...]

“Tâm Tâm”. Mạc Tư Thần đỡ cô nằm xuống anh khẽ gọi tên cô.

“Tư Thần”. Cô vươn đôi bàn tay đầy máu định vuốt ve khuôn mặt anh nhưng lại sợ sẽ làm khuôn mặt điển trai dính bẩn.

“Không sao đâu, một chút nữa là ổn thôi”.

“Em biết mình hiện giờ ra sao. Chắc em không thể sống nữa rồi, giúp em chăm Tiểu Phong. Xin anh”.

“Không, anh không giúp em. Anh muốn chính bản thân em nhìn nó khôn lớn. Tâm Tâm, đừng khóc, rất xấu”. Hai mắt anh đỏ ngầu, chính anh phải kiên cường, thì mới có thể tiếp được sức mạnh cho cô.

Cô nhướn miệng cười, yếu ớt nói: “Còn nói em không được khóc. Tư Thần, đời người rất ngắn ngủi, anh phải biết quý trọng, phải tìm một cô gái thật tốt, yêu thương anh, để cô ấy chăm sóc quãng đời về sau của anh”.

“Không. Ngoài em ra, anh chẳng cần ai khác”.

Không biết vì lý do gì mà căn nhà đột nhiên bốc cháy.

Cháy càng lúc càng lớn.

Khói nghi ngút khiến cô khó thở: “Tư Thần, đi nhanh, mang Tiểu Phong đi nhanh đi”.

“Chúng ta cùng đi”. Anh đỡ lấy cô.

“Không, Tư Thần. Giúp em, nếu không em sẽ hận anh, dù đã chết vẫn sẽ hận anh. Giúp em bù đắp thứ tình cảm thiếu thốn cho Tiểu Phong. Em nợ Tiểu Phong quá nhiều, giúp em bù đắp cho nó. Tư Thần, anh giúp em đi, coi như là trả nợ cho em. Mạc Tư Thần, em yêu anh”. Hai mắt cô nhắm nghiền, giọt nước mắt cuối cùng tuôn rơi.

“Tâm Tâm”. Anh hét lên. Lại một người nữa rời xa anh.

”Đừng lo, anh sẽ giúp em chăm sóc Tiểu Phong.

Mạc Tư Thần bước đến bế Tiểu Phong, lửa cháy ngày một lớn, mọi thứ như muốn thiêu trụi.

“Nhờ...a..nh chăm sóc nó giùm”.

“Được”.

Ngay từ khi bắt đầu, kẻ sai mới là cô...

Thế nên, cho dù cả hai cùng chết, cũng phải chết cùng nhau, coi như là cắt đứt duyên phận.

Cánh cửa khép dần, ngăn cách Mạc Tâm với Mạc Tư Thần.

Cô ở trong anh ở ngoài.

Dẫn Tiểu Phong chạy thật xa, cậu bé ngây ngô nhìn anh, hỏi:“Chú ơi, sao mẹ và ba cháu không đi cùng?”.

Mạc Tư Thần xoa đầu cậu bé, không biết trả lời thế nào. Anh lặng nhìn căn nhà xa xa kia.

Nó đã bốc cháy, khói nghi ngút bay lên nhuộm đen cả bầu trời.

Cháy...tất cả đều chết trong đám cháy ấy...kể cả cô...

34. Chương 34: Ngoại Truyện: Em Chờ Về

Ba năm sau...

Trên chiếc xe BMW màu đen, thấp thoáng nghe thấy tiếng la hét.

“Ba nuôi, ba đánh sai rồi kìa”. Tiểu Phong chu môi. Ba năm, một đứa trẻ ba tuổi giờ đã trở thành đứa trẻ sáu tuổi, khuôn mặt càng nhìn càng thấy giống Lăng Tử Thiên, đôi mắt to tròn càng nhìn càng giống cô.

Thời gian đã thấm thoát trôi đi những ba năm, nhưng ông trời dường như vẫn rất ưu ái Mạc Tư Thần, khuôn mặt điển trai thay đổi không nhiều, chỉ thêm phần chín chắn.

Hôm nay là ngày giỗ của cô với Lăng Tử Thiên, họ cùng nhau đến trò chuyện với hai người.

“Ba đâu có đánh sai, con mới đánh sai chứ?”. Mạc Tư Thần không lép vế, hai hàng lông mày nhú chặt.

Cả đời anh, chuyện gì cũng làm được chỉ riêng chuyện kiên nhẫn ngồi đánh cờ vua với con trai.

“Đâu nha. Ba đã sai rồi còn cãi cớ. Ba nhìn đi, con mã nó đi theo hình chữ ‘L’ mà sao ba lại đi thẳng. Ba nuôi, ba nói ba cái gì cũng giỏi, con không tin nha”. Bị thằng nhóc sáu tuổi khinh bỉ, Mạc Tư Thần hơi cau giận.

“Được thôi, chơi lại! Lần này ba chắc chắn sẽ thắng”.

Mọi việc cứ thế diễn ra, khoảng chừng nửa tiếng sau, chiếc xe đi sâu vào trong núi, dừng lại trước hai ngôi mộ nằm cách xa nhau.

Tiểu Phong từng hỏi Mạc Tư Thần: “Tại sao ba không để mẹ con với ba con nằm sát nhau”.

Mạc Tư Thần cười, bá đạo đáp: “Chỉ có ba nuôi mới được ở cạnh mẹ con”.

Sau vụ hoả hoạn, Mạc Tư Thần liền đưa thằng Tiểu Phong ra nước ngoài sống, đổi tên thành Mạc Mộc Phong.

Thế nên mọi chuyện chôn cất Mộc Tâm và Mạc Tư Thần anh đều nhờ người làm. Anh không dám để Tiểu Phong ở lại lâu, chỉ sợ sẽ gây ra nỗi ám ảnh trong nó.

Đến giờ, anh mới đưa Tiểu Phong trở về.

“Tâm Tâm, anh đã thay em chăm sóc Tiểu Phong khôn lớn. Lăng Tử Thiên, kiếp này Mộc Tâm nợ anh thứ gì, bây giờ tôi sẽ trả thay cô ấy”. Mạc Tư Thần cúi thấp đầu nói.

“Tâm Tâm, mấy năm nay, em sống có tốt không? Ở dưới đây có vui không? Còn anh thì sống rất rất không tốt. Hằng đêm anh đều mơ thấy em”. Mạc Tư Thần dọn sạch những cây dại, cỏ dại mọc trùm lum trên ngôi mộ của cô.

“Ba ba, con ra đây chơi một lát nhé”. Tiểu Phong chạy đến túm lấy tay áo Mạc Tư Thần.

“Được, cẩn thận không lạc nhé”.

Đợi Tiểu Phong đi, Mạc Tư Thần mới thở dài, cuộc sống của đứa trẻ này sao lại khổ như thế, từ bé đã sống không yên ổn.

“Tâm Tâm, mấy năm nay, Tiểu Phong phát triển rất tốt, ở trường học ai cũng bảo nó rất thông minh, các bạn nữ rất thích chơi với nó”.

[...]

Nói chuyện với cô một lúc lâu, thấy trời đã sập tối. Mạc Tư Thần bắt đầu đi tìm Tiểu Phong.

Băng qua những hàng cây khô xác xơ, anh thấy Tiểu Phong đang trò chuyện cùng một cô gái, rất vui vẻ.

“Mạc Mộc Phong”.

Cả hai người đồng thời đều quay về phía Mạc Tư Thần.

Chớp mắt, anh dường như không dám tin vào mắt mình, người con gái đứng bên cạnh con anh lại cô - Mộc Tâm.

“Tư Thần, mấy năm nay anh có khoẻ không?”. Cô cười, bước lại gần chỗ anh.

Cô tiến một bước, anh lùi một bước.

“Anh sao vậy?”.

“Cô là ai?”. Mạc Tư Thần lạnh giọng.

“Em là Mộc Tâm”.

Nhìn dáng vẻ của anh khiến cô bật cười. Trên đường trở về nhà, cô bắt đầu kể lại mọi chuyện.

Khi nhà thờ ấy bốc cháy, khi anh bế Tiểu Phong đi mất, Mạc Nhan đã cứu cô ra. Cô từng truy hỏi ai là người đã cứu Mạc Nhan nhưng cô ta đều không nói, có nói gì cũng không thể moi móc từ miệng cô ta.

“Em ở lại được chứ?”. Mộc Tâm nhìn căn biệt thự to lớn trước mắt. Nơi đây cô đã từng vui vẻ, từng khóc lóc, nhưng đa phần là vui.

“Được, ngủ chung phòng với anh”. Anh tuyên bố, cũng không hỏi ý kiến của cô mà bá đạo nói.

Ru Tiểu Phong ngủ, Mộc Tâm mới nhẹ nhàng đóng cửa về phòng ngủ chính, vừa mở cửa đã thấy Mạc Tư Thần đang đứng bên cửa sổ, bóng dáng to lớn cô độc.

“Tư Thần”

Mạc Tư Thần không quay đầu, tầm mắt anh vẫn hướng về những toà nhà cao trọc trời.

Mộc Tâm đi về phía anh, vòng tay ôm lấy eo ấy, tựa đầu lên tấm lưng vững chắc.

“Tâm Tâm, em...”. Mạc Tư Thần nắm lấy tay cô, định nói gì đó nhưng cô đã nhanh chóng cướp lời: “Vụ hoả hoạn năm đấy, anh không nghe nhầm. Mạc Tư Thần, Mộc Tâm này yêu anh”.

Cô vừa dứt lời, anh liền xoay người, đem cô áp lên bệ cửa sổ, ngấu nghiến hôn lấy đôi môi đỏ mọng của cô, như thể hiện nỗi nhớ nhung, như thể hiện tình yêu nóng bỏng sau ba năm xa cách.

[...]

Mạc Tư Thần và Mộc Tâm không tổ chức hôn lễ long trọng, họ chỉ đến sở tư pháp đăng ký kết hôn.

Bây giờ, Mộc Tâm, Mạc Tư Thần, Tiểu Phong đều đã trở thành một gia đình, thật hạnh phúc. Sau những sóng gió, sau những lần sinh ly tử biệt, họ đã đến được với nhau.

Ba tháng sau, Mộc Tâm đi khám, bác sĩ nói là cô có thai, khiến Mạc Tư Thần vui đến nỗi bỏ bê công việc của Mạc Chu thị để về chăm sóc cô. Còn Tiểu Phong, nhìn thấy cô động vào việc nhà là lại bắt đầu tranh giành với cô.

[...]

Mộc Tâm được chăm sóc rất kỹ lưỡng, việc gì cũng chẳng đến tay cô. Ngồi một chỗ khiến cô khó chịu.

“Mẹ, lần này mẹ phải sinh em gái”. Mộc Tâm đang ngồi bên ngoài tận hưởng không khí trong lành.

“Nếu sinh em trai thì sao?”. Mộc Tâm đỏ khóc đỏ cười, con trai cô thật lạ nha!

“Không được. Các bạn nam ở trong lớp đều có em gái để bảo vệ, con cũng muốn có”.

“Nếu lần này không được thì để lần sau”. Không biết từ lúc nào, Mạc Tư Thần đã xuất hiện. Trên tay anh cầm hai ly sữa. Một của Tiểu Phong, một của Mộc Tâm.

“Vẫn là thích ba nhất”. Tiểu Phong đón lấy ly sữa, hôn chụt vào má Mạc Tư Thần rồi chạy đi.

Trong sân rộng lớn chỉ còn lại Mạc Tư Thần và Mộc Tâm, anh đưa tay lên xoa nhẹ cái bụng đã nhô cao của cô. Sắp đến ngày đứa trẻ này chào đời, người làm ba như anh đến ngủ cũng không dám.

“Tâm Tâm, anh đang mơ sao?”. Sự việc đến quá nhanh, trôi đi cũng nhanh khiến anh không thể nắm bắt kịp.

Lần đến thăm ở khu rừng ấy, cô xuất hiện, trở về bên cạnh anh như một giấc mộng, khiến anh không thể tin nổi.

“Không có...aaaa...đau quá...”. Mộc Tâm hét lên, cô đau đớn ôm bụng, hình như sắp sinh rồi.

“Bác Trần, bác Trần...” Anh đỡ cô.

[...]

“Lâu quá vậy, đã hai tiếng rồi”. Mạc Tư Thần không ngừng đi lại trước phòng cấp cứu. Cô đã vào bên trong hai tiếng đồng hồ nhưng vẫn chưa ra.

“Thiếu gia, cứ bình tĩnh”. Bác Trần trấn an.

“Oe...oe...oe...”. Tiếng khóc của em bé vang lên.

Rồi lại...

“Oe...oe...oe”.

Cửa phòng mở ra..

“Chúc mừng Mạc tổng là sinh đôi, một trai một gái”.

Mạc Tư Thần đón lấy bé gái trong tay bác sĩ kia. Nhìn vẻ mặt vẫn còn hơi đỏ, lòng anh đang đầy hạnh phúc.

Đưa hai đứa trẻ vào trong phòng bệnh, Mạc Tư Thần đau lòng như cô.

“Tâm Tâm, là sinh đôi, một trai một gái”.

“Em biết, Tư Thần, em nghĩ được tên cho chúng chưa?”.

“Con gái là Mạc Tử Ân, con trai là Mạc Tử Hàn”. Ngừng một chút, anh mới bổ sung: “Cảm ơn em, Mộc Tâm, wo ai ni”.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-oi-ve-voi-anh-di>